

EURÓN VETT ÉRTELMISÉG...

Eurón vett értelmiség, állástalan munkásság, földönfutó parasztság – magyar valóságshow napjainkban. Zajos pártcsatáktól hangos az ország és a küzdelem résztvevői nem látják vagy nem tudatosítják, hogy a valódi erővonal nem a pártok, hanem a magyar és az idegen érdek érvényesítése között húzódik. Az írástudók évszázados hazaárulása folytatódik, ha nem tárják fel a magyarság, a néptömegek becsapásának rejtett útjait, ezáltal a magyar nemzeti és állami lét megsemmisítéséhez járulnak hozzá. Pedig felismerhetnék, hogy Magyarországon nemcsak az anyagi haszonlesők garázda köre szűk, hasonlóképp maroknyi a „hangadó” értelmiségiek köre és mindkettőben a szenny úszik felül.

Az új évezred nagy félrevezetéseinek sora 2001. szeptember 11-ével kezdődött. A hivatalos közlések mellett tengernyi irodalma van annak, hogy a New York-i Világkereskedelmi Központ valójában egy gondos aláaknázást követő robbantásban dőlt össze, és az épületbe becsapódó repülőgépek csak kísérői, de nem okai voltak a történéseknek. Az ország egyik mamutegyeteme (Debrecenben) azonban még évekkel a merénylet után is az amerikai hírügynökségek által terjesztett álláspontot képviseli, aminek illusztrálására továbbra is a becsapó képekből rendez kiállítást. Ezért hívták és hívhatják ma is „vonalas egyetemnek”, ahol a történelem tanításában pl. a katyini tömegmészárlás tárgyalása évtizedeken át megfeleltethetett a kommunista történetírásnak, pedig annak tényeit éppen egy debreceni orvosprofesszor tárta fel. Neki érthető okoknál fogva kellett a II. világháború után Nyugatra távoznia, ami az akkori rendszerváltásnak, a kommunista diktatúra bevezetésének bizonyítéka volt. Ez közvetett dokumentum arra is, hogy 1989-ben a sokat emlegetettel szemben mégsem történt rendszerváltás. Katyin példája annak, ahogyan a gyilkos koszorúzott, mivel a több ezer lengyel tiszt lemészárlását végző oroszok valóban visszajártak ünnepelni tettük színhelyére.

2001. szeptember 11-én – az azóta elhíresült napon – a Hajdú-bihari Napló címlapján egy szabadkőműves illusztráció jelent meg: kőműveskanállal a kezükben Pálinkás József oktatási miniszter, Kósa Lajos polgármester és Győry Kálmán rektor az egykori szovjet laktanya helyén új egyetemi létesítmény alapjait rakták le. Az elszegényedő országban folyó milliárdos építkezések fideszes jelszava volt, hogy „TERET

ADUNK AZ OKTATÁSNAK”. Senki nem kérdezte meg, hogy kinek az elette formálódik, de diploma nélküli polgármester és tudós akadémikusok egyaránt segédkezet nyújtottak a háttérhatalomnak. A rubelvilág és a dollárösztöndíjak kora után meghajoltak az euroalapú befektetések előtt is. Aki a még korábbi történelmi eseményeket egymás mellé rakja észreveheti, hogy az 1989-es dátum éppen 200 évre van 1789-től, a Nagy Francia Forradalom időpontjától, aminek béklyójában azóta is él Európa. (Közben volt egy még nagyobb, a Nagy Októberi Szocialista Forradalom, mindhármát ugyanaz a háttérhatalom hirdette meg és ünnepli azóta is.)

2005. szept. 11-én – cinikus időpontválasztással – egy újabb sokmilliárdos beruházás várt avatásra, bár a hivatalos megnyitás a bejelentéssel ellentétében későbbre maradt. Az Élettudományi Központ és Könyvtár egy környezetpusztító, neve ellenére életellenes beruházás a Nagyerdő kellős közepén. Ennek alapozása a fenti fideszes jelszóval kezdődött, és a „TUDÁS A HAJTÓERŐ” posztszocialista jelmonddal ért véget. A Regionális Egyetemi Tudásközpont megvalósításánál, így a világbanki hitelek körül koronként változóan bábáskodtak Magyar Bálint, Pokorni Zoltán miniszterek, Bazsa György korábbi rektor és a jelenlegi „centrumelnök”, Fésüs László, akinek nevéhez a Genomnanotech program is fűződik. Az egyetem így válik a szocializmus zászlós hajójából ezúttal az Európai Unió Kiválósági Központjává, ahol ígéretes jövő előtt áll a Sejtherápia Központ és a pharmacoinnovációs kutatások köré szerveződő kooperációs kutatóintézet. A Klinikai Genomika Központ akár nemzeti génbankként is működhet, veszélyessége a rendszert nem váltó tudósok kezében van, akik a korábbi KGB előírásoknak is kiszolgálói voltak. Ennek a 22. pontja szerint „megfigyelés alatt kell tartani minden tudományos kutatóintézetet és laboratóriumot”, de nem tudható, hogy a mai irányítók a megfigyeltek vagy maguk is a megfigyelők köré tartoznak. A vezetők kiválasztásában (miniszteri szinttől rektorig) a jelek szerint tovább él a KGB 18. pontja is: „Meg kell szervezni, hogy csak azokat a dolgozókat és vezetőket léptessék elő, akik a rájuk bízott feladatokat példamutatóan végrehajtják, és akik nem hajlamosak azon problémák analizálására, melyek túlérnek tevékenységük határain.” Így lehetett korábban orvos rektora az egyesített Debreceni Egyetemnek, miközben a magyar orvosképzés le- és átépítése ment végbe. Ma mezőgazdász (Nagy János) ül ugyanitt a rektori székben, amikor az Európai

Unió előírásainak megfelelően éppen a magyar mezőgazdaság fojtogatása zajlik.

Továbbra is zsákutcában van a magyar egészségügy és szenved az orvsképzés. Ami évszázadok óta a magyar oktatást szolgálta, ott néhány évtizede külföldiek jelentek meg, és ma már felerészben angolul, úgynevezett térítéses orvsképzés folyik. Az üzletvilág alattomos betolakodását hazugságokkal való leplezés és a gondolkodás elnyomása kísérte. A kívülálló is észlelheti, amint tanévnnyitón és orvosavatáson az ősi magyar városban is félig angolul zajlanak az események. A folyamat előrehaladását nem nehéz megjósolni, ha továbbra is ilyen üzleti és europolitikai irányba halad a „fejlődés”.

Ma Európán kívüli hatalom új gúnyt Európa kereszténységéből és évezredes kultúrájából, történelmi helyszíneket (Athén, Róma Bologna...) választ ki „eurodemokratikus”, valójában rabláncra kényszerítő szerződéseinek aláírásához. Az új Európa jelképe, a 12 csillag a tökéletesség szimbóluma, aláfestő zenéje – szellemi lopással – Beethoven Örömdája. E szigorúan gazdasági közösség, érdektársulás nem keresztény, így nem véletlenül maradt ki kulcsfontosságú okmányaiból ennek említése. A német-francia Szén- és Acélközösség megalapítása után 6, majd folyamatosan bővülve 15 állam anyagi gazdagítása után a 25 tagúra bővített Unióban ma az egykori Kelet-Európa globális elnyomása folyik – de a háttérben ugyanazon érdek munkálkodik. E helyzetben Magyarország ismét a Nyugat védőbástyája szerepét játssza, ahol az új (közel- és távol-keleti) „menekültek” betelepítése, és a „művelt” Nyugat fizikai-szellemi mocskának befogadása zajlik. E gazdasági unió a demokrácia álarcában diktatórikus eszközökkel (gazdasági és média-terror) gyűri maga alá Európa népeit, gazdag kultúráját és szellemi örökségét. A proletár nemzetköziség jogutódját, az új eurokommunizmust hirdeti. Így kerülhetett sor Athénban a látványos 10-es bővítés, majd Rómában az EU legutóbbi alkotmánytervezetének aláírására, amit azóta már több nyugat-európai államban népszavazás utasított el. A magyar állami és politikai vezetés azonban hűséges talpnyalóként (testtáj szerint a legszalunképesebb kifejezéssel) a 25 állam közül már másodikként elfogadta azt, amit még kényszerítés esetén is legalább 2006. októberéig halaszthatott volna. Az értelmiség kulcshelyzetben lévő emberei (miniszterek, államtitkárok, rektorok) hallgatásukkal támogatják mindezt. Mintha azt sem vennék észre, hogy Athén, Róma legújabb

kori diktátumainak sorában nem véletlenül szerepel Bologna, az egykor szabad város és egyetem neve. Bologna a II. világháború alatt súlyos bombázásokat élt át, majd 1945-ben a szövetséges erők szabadították fel. Kimarad azonban a történetírásból, hogy ugyanaz a „szövetség” miért hozott más sorsot hozott Európa keleti és nyugati népeinek.

A jelenlegi Debreceni Egyetem csak színleg épít a reformátusság, a Kolégium hagyományaira, valójában a Habsburg alapítású (1912) egyetemen a kommunizmus korábbi kiszolgálói ma a cionista diktatúra bérencei. A város és az egyetem e szempontból az ország tükre, a Debreceni Orvos- és Egészségtudományi Centrum elnöke pedig személyében a rendszert nem váltó értelmiség jellegzetes figurája. Református lelkészi családból származva, a kommunizmus kiszolgálása után, annak haszonélvezőjeként ma az Európai Unió pénzmozgását követi. Hite szerint az építkezés az ércnél maradandóbb emlékmű. A sikerlovagok újkori szentháromsága: Tagadd meg Istened, (önként vállalt) kommunista hitedet, ne kíméld hazádat, szülődet! Így ünnepelhették nemrég az egyetem alapításának évfordulóját Habsburg Ottó jelenlétében, a közeljövőben megvalósuló tizenkéthárdaerdos egyetemi beruházás pedig viselheti Augusztus (Habsburg főhercegnő) nevét. Ez a hosszútávú egyetemi fejlesztési terv, Augusztától a génterápiáig.

A fizetőszközök történeti változása

DEMOKRATIKUS NEMZETHALÁL

Bár a címbeli fogalom új, a folyamat nem ismeretlen, bizonyítékait azonban minden gondolkodó embernek visszhangozni kellene. Az életveszélyben csak az össznemzeti jajkiáltás segít!

A magyarság fölött két évszázada Damoklész kardjaként lebeg a nemzethalál réme, ennek legújabb formája, ha demokratikus keretek között nemzetgyilkosság történik. A megcsonkított ország lakossága immár hat évtizede demokratikusnak nevezett választások során tulajdon ellenségét, megrontóját, kémeit és alattomos gyilkosait választja meg előljáróinak. A józan gondolkodásnak ellentmondó folyamatnak pszichológiai bizonyítékai is vannak, ami Stockholm szindróma néven ismert. A svéd főváros nevével illetik azt a tünetegyüttest, amikor a túszul ejtők és a túszok között a fogva tartás során idővel egy sajátos, megfordított viszony alakul ki; a szembenállás megszűnik, sőt akár baráti, szerelmi viszony is kifejlődhet. Ilyen volt a magyar-szovjet barátságnak nevezett idilli állapot, ami lehetővé tette, hogy a magyarság a hátának szegezett szovjet szuronyok mellett derűt sugárzó arccal éltette a rákényszerített szocialista vívmányokat. Így lehetett menetelni az akkoriban is demokratikusnak nevezett választásokra, és szavazatot adni az egyetlen jelöltre. Amikor e módszer a Nyugat szemében a nyilvánvaló diktatúra volt, Kádár elvtárs bejelentette: népünk újabb sikereket ért el a demokratikus fejlődésben, és immár nemcsak egyetlen jelöltre lehet szavazni, hanem bevezettük a többes jelölést (értsd: a mindenkori Hazafias Népfront egyszerre kettő, sőt három jelöltet is állított)! 1989-ben a hatalom birtokosai meghirdették a fejlődés újabb irányát, ezúttal többpártrendszernek hazudva. Az azóta eltelt 18 év az uralkodó körök számára minden alkalommal meghozta a kívánatos eredményt a népszavazásokban, az országgyűlési és helyhatósági választásokon egyaránt. A pénzvilág urainak felelt meg az elmúlt évtized magyarországi népszavazásainak végeredménye: 1997-ben Magyarországnak a NATO-ba, 2003-ban az Európai Unióba való bekebelezése, 2004. december 5-én pedig a kettős állampolgárságról szóló népszavazás kimenetele is. Az utóbbi egyúttal annak volt a bizonyítéka, hogy a demokratikusnak nevezett, valójában aljas, alattomos, média-diktatórikus módszer alkalmazásával a magyarság önmegtagadásra, a nemzeti érdek nyílt letagadására is képesé tehető.

Mindez nem bizonyult elégnek ahhoz a felismeréséhez, hogy jelenleg immár háromfrontos támadás zajlik a magyarság ellen.

1. A Gyurcsány-botrány kirobbantásával kezdődött az országos zavarkeltés. Ezalatt az őszinteség álarcában tovább tart a hazugság-propaganda, melynek fő célja a megosztottság fenntartása, fokozása és a figyelem elterelése az ország valós bajairól és azok okáról.

2. Az országgyűlés és a pártok hallgatása mellett lebonyolítható volt egy újabb hamis választás, (önkormányzati, a háttérhatalomnak szolgáló képviselőkkel, a politikai elitnek nevezettek tündöklésével, a pénzvilág helyi urainak bebetonozásával.)

3. Időrendben a leginkább előrevetített cél volt, elterelni a figyelmet az 1956-os szabadságharc kerek 50. évfordulójáról, az akkori és az azóta sem teljesített követelésekről.

Ha orvosi jegyzőkönyv készülne a demokratikus nemzethalálról, szólni kellene az alapbetegségről és a halálokról is. A fenti demokratikus választásokon résztvevők pusztá megjelenésükkel felhatalmazást adtak a hatalom gyakorlására a helyi, az országgyűlési és Európa parlamenti képviselőknek. Ehhez kellett a 2006. szeptemberi figyelemfelkeltő botrányokozás, és valamennyi választásnál valamennyi pártnak a részvételre buzdító propagandája. A demokratikusnak gúnyolt hadjárat kimondatlan célja: ugye akarjátok, hogy választottjaitok lassan csepegtetett méreggel öljék halomra meg nem született magzataitokat, jobb sorsra érdemes fiatal és öreget egyaránt? Egy kiíratlan népszavazás egyetlen kérdése lenne: „Egyetért-e azzal, hogy a magyarság az Európai Unió és egy világköztársaság halott nemzetévé váljon?”

A TERROR HAZÁJA

2006. október 23-a újabb dátum a magyarság tragikus sors történetében, az egyébként rövid életű nemzeti ünnep ekkor változott feketetűs nappá. A hetek óta két szálon futó események végkifejletében a hatalom túlkapásaival kimutatta valódi természetét, hogy képes titkos paranccsal nyílt erőszak alkalmazására, a szólásszabadság, a gyülekezési szabadság és az ellenállási jog semmibe vételére is. Az egyik oldalon a pénzvilággal szövetkezett hatalom milliárdos költségvetéssel készült a saját felmagasztalására, melyből éppen a kor szellemisége és 1956 valódi, soha nem teljesült céljainak megvalósítása maradt ki. Eközben magyarságmentő szellemi forradalom alakult, mely fővárosi és vidéki köztéri gyülekezetekben egyre erősödő formában öltött testet, és csúcspontját, a nemzeti egységet éppen október 23-án, a Corvin közben érte el. A szemtanúk vallomásainak rögzítése azért szükséges, hogy az események leírása soha ne mehessen át kései, átszínezett emlékirattá. A feszültséggel terhelt, de mégis nemzeti ünnepként induló napot a magyar szabadság ünnepének is nevezték, pedig legóvatosabb megfogalmazásban is csupán a magyar szabadságvágy kifejezéséről lehetett szó. Ez az írás a kezdet és a vég, a Corvin köz és a Dózsa György út eseményeinek tárgyyszerű krónikája, néhány összefüggés feltárásával.

A Corvin köz környéke alkalmas díszlet volt ahhoz a performance-hoz, ahol az utcán tank, régi autók, kisbusz állomásozott, a sarkon kuplé zengett... Minden művi, álromantikával telített '56-os hangulatkép. Most az ágyúcsövön csüngő gyerekekkel feledtették azt, hogy a forradalom idején még a felnőtt is bújt előle. Az akkori utcaképnek legalább 3 eleme hiányzott: nem volt feltört utcakő, halottak, koporsók, friss sírok a köztereken és nem voltak akasztott ÁVH-sok sem. Minden szalonképesé formálva, a háttér azonban a lepusztult, málló vakolatú józsefvárosi házakkal valódi volt, némelyikén még az eredeti golyónyomokkal. A sétálók között pedig igazi operettfigura tűnt fel, egy „de genere” Habsburg (H. György), akinek pusztán életkora miatt sincs köze a magyar szabadságharchoz, de családjának sem a magyar történelem dicsőséges részéhez. Aki felismerte, alázatosan névalírást kért tőle, amit a (volt) királyi fenség boldog mosollyal nyugtázott. A radikális fiatalok fekete ingének mintájára „Magyar vagyok, nem turista”, a Habsburg úr nyakába is akaszthattak volna egy táblát: „Turista vagyok, nem

magyar!” A József körúton nosztalgia-villamos járt, '56-os képekkel és lelirattal, belőle Németh Lehel hangján a kádári korszak slágerei szóltak. Az idősebbek még emlékeznek a „Micsoda nagyszerű dolog” kezdetűre és a korszak szupergiccsére, a „Reszket a hold”-ra. A maiak már azt sem veszik észre, hogy az egykor fülbemászó dallamoknak semmi köze a forradalomhoz, hanem éppen a kádári megtorlás, a gulyáskommunizmus, a legvidámabb barakk andalító, gondolatelfedő termékei.

Habsburg György maga is beállt a Corvin köz megemlékezők első csoportjába, akik az „Igazolt Magyar Szabadságharcos Világszövetség” nevében szóltak. Leleplezték a forradalom két újabb emléktábláját, az egyiket a Nagy Imre csoport mártírjai, a másikon Iván Kovács László nevével. A Világszövetség elnöke, Bocskai T. József az '56-os forradalom egységéről beszélt, ahol (az alábbi sorrendben) összeölelkezett egymással zsidó, cigány, sváb és magyar. Majd ünnepélyes keretek között a Magyar Néphadsereg részére a Pálincás Pallavicini Antal nevével jelzett zászlót nyújtotta át. Ezt a Honvédelmi Minisztérium képviselője azzal a beszéddel köszönte meg, hogy a mai hadsereg új katonai kultúrát szolgál, nevezetesen az itthoni katasztrófavédelmet és szükség esetén külhoni missziót teljesít. Ez alapvetően szemben áll azzal az 1848-as követeléssel, mely szerint katonáinkat ne vigyék külföldre stb., miként a Honvédelmi Minisztérium sem a hon védelmét, hanem operetthadseregként valami egészen mást szolgál, ennek díszlete lehet a most kapott Pallavicini zászló. A szövetség elnökének igazi arcát csak este a Dózsa György úti emlékmű avatásánál ismerhettük meg, ahol megjelenésével közösséget vállalt a jelen diktatúra képviselőivel. Beszédet mondott még Jánosi Katalin, Nagy Imre unokája, aki mostani és korábbi nyilatkozatával is történelmi tudatlanságát bizonyította. Arra a kérdésre, hogy Nagy Imre kommunista volt-e, természetesen igen a válasz, de az unoka a kommunizmus bukása után tudatlanul is a posztkommunizmus megerősödését szolgálja. Nem különben tette ezt korábban Nagy Imre lánya (Jánosiné Nagy Erzsébet), amikor mindenki megdöbbenésére Horn Gyulával együtt koszorúzott.

Az első megemlékezések után a József körúton rendezett sorokban nemzetiszín és Árpád-sávos zászlót lengetve hatalmas tömeg tűnt fel, rendőri kísérettel. A Corvin közben is megerősített járőrszolgálat volt és fentről az egész nap folyamán kék helikopterekből kémlelték a terepet. A felvonulók az előző nap éjszakáján a Kossuth térről kitelepí-

tetteket képviselték, akik immár 33 napja követelték a miniszterelnök távozását. E tiltakozás, a számos nagyváros főterén zajló eseményekkel együtt mindeddig eredménytelennek bizonyult. Most a körút zengett követelésüktől – „Gyurcsány takarodj!” A menethez motorosok is csatlakoztak, miközben a Corvin közbe vonultak. Rendbontás nem történt. Az érkezőket, mint igaz magyarokat Pitti Katalin lelkes szózáttal és énekkel üdvözölte. A művészet ereje mindenkire hatott. A várakozásra azért volt szükség, mert a Kossuth tériek petíciót készültek felolvasni az előző napi rendőri kihágásokról, család kitelepítésükről, melynek megfogalmazására várni kellett. A petíció elhangzása után bekiabálásokkal a Kossuth térre vonulást kezdték követelni a Kossuth térre vonulást, végül a hatalmas tömeg mégis együtt hallgatta a másik '56-os világszövetség, köztük Wittner Mária megemlékezését. Ekkor már szó esett az ország szegényéről, amint a köztársaság elnöke a nép teljes félreállításával a külföldi delegációk körében ünnepel, az utcákon pedig tömegek követelik Gyurcsány lemondását. Az Ország Házát demokratikusnak csúfolt választással bitorló, bársonyszékes, vörös elit ünnepeletette magát koronás fők és miniszterelnökök jelenlétében. Ilyen volt a magyar népfelkelés 50. évfordulójának ünnepe, a nép kizárásával, a néptelen Kossuth téren parvánok között túlbiztosított rendőri felügyelettel érkeztek, majd lakomáztak a kiválasztottak. A korábban csöcseléknek tulajdonított zavargásokról pedig a miniszterelnök a nemzetbiztonsági kabinet ülése után a következőket mondta: „Ez egy kisebbség agressziója, amit a többséggel szemben követ el, és a magyar rendőrség helyesen teszi, ha védi a többség jogát”. Nem első eset a történelemben, hogy a kisebbség és a többség fogalmát felcserélve használják. A Corvin közben is elhangzott, hogy az ország lakosságának mintegy 65 százaléka követeli Gyurcsány távozását, a maradék pedig hallgat vagy megtevesztett. A Corvin köz beszédek idején a lengyelországi Poznań zászlóival hangos ünnepléssel kísérve küldöttség érkezett. Az ekkorra már felforrósodott hangulatban ismét felhangzott: Mindenki a Kossuth térre! Itt valósult meg, eddig legnagyobb rendben az az egység, melyben jelen voltak igaz magyarok, lengyelek, külföldről érkezett '56-osok csoportjai, de érkeztek már a fél négyes MIÉP gyűlésre is. A közelben (az Astoriánál) pedig a Fidesz emberei gyülekeztek. Történelmi pillanatok voltak, egységben lehetett volna képviselni az elmúlt hetek követeléseit. Nem így történt. Mindenki a saját útját járta, ünnepelni akart, ahelyett

hogy a követelések élére állt volna. A vezetők saját forgatókönyvükhöz ragaszkodtak, aminek csúcsa volt, hogy az Orbán beszéd idején már lőttek is. És ezután elszabadult a pokol, így lett a fővárosból a terror hazája. Képeiből máris kiállítást lehetne rendezni a Terror Házában. Az eddigi hivatalos tudósítások a zártkörű állami ünnepségekről szóltak, a Corvin köz és az egyéb helyszínek eseményei a háttérben maradtak. A megtorlás híre és képei hamarosan adásba kerültek, további elemzésük hosszabb időt vesz igénybe. A tömegek terelése, gettósítása azonban szigorú terv szerint történt.

Miközben az EMKE, az Astoria és a Parlament környékén rendőri túlbuzgósággal folyt az emberek beszorítása, a Városliget szélén újabb esemény készülődött. Az ország népe elé akkor került tiszta kép, amikor a hivatalos állami program zárásaként 19 óra 56 perckor Kosáry Domokos beszédével a Dózsa György úton megtörtént az igazi '56-osok által soha nem óhajtott emlékmű, a „dollárpiramis”, a „rozsdátemető” avatása. Nem is akadt közjogi méltóság, aki felavatta volna, a miniszterelnök nyilvános szereplése pedig érthető okok miatt nem volt kívánatos. Így került a sor a matuzsálemi korú Kosáryra, a magyar történetírás Brezsnyevére, a szocialista történetírás korelnökére. Kosáry a Horthy-korszak ösztöndíjával tanult, kiszolgálta a Rákosi és Kádár időket, hogy a posztkommunizmus idején a rendszert-nem-váltás bizonyítékaként most a túlélő diktatúra jelképét avassa fel. A kizárt nép a háttérből hangos tiltakozással kísérte a szertartást. A hivatalos forgatókönyv fényes külsőségei között ennyi lehetőség jutott a szabad véleménynyilvánításra. A Dózsa György út ezen része pedig átneveztetett 56-osok terének. A forradalom és szabadság emlékműve helyett háromszorosan is a kommunizmus mementói állnak itt, melyek időrendben Rákosi, Medgyessy és Gyurcsány korának „dicsőség”-ét hirdetik. Nevezetesen: jobb szélén az emléktábla Rákosi nevével mutatja a lerombolt Regnum Mariánus helyét; balról áll az ország uniós csatlakozásakor Medgyessy által avatott óriás homokóra, az „időkerék”; közöttük pedig a diktatúra emlékműve, a hatalmas vas és beton piramis. A kommunizmus bebetonozva.

GÖNCZÖL SZEKERÉN A PROSTITUÁLÓDOTT TUDOMÁNY

A 9 fős Gönczöl-bizottság befejezte vizsgálódását, amiről egy tudományosnak szánt tanulmányban számolt be. A munka egy kormányhatározat alapján és a miniszterelnök felkérésére született, ami önmagában is bizonyíték az írás pártfüggőségére. Az elemzők is többnyire pártbarátságuk szerint nyilatkoztak róla. A közvélemény azonban a tanulmányban leírtak olvasása nélkül foglal állást, így további tényekre kell felhívni a figyelmét.

A téma megjelölése a cím szerint: „Vizsgálati jelentés a 2006. szeptember-októberi fővárosi demonstrációkkal, utcai rendzavarásokkal és rendfenntartó intézkedésekkel kapcsolatos eseményekről”. A hosszú cím lényege az lenne, hogy mi, miért és hogyan történt 2006 őszén.

A Gönczöl-tanulmány 260 oldalas, de a címbeli dolgokkal mindössze 30 oldal foglalkozik (147-176. oldal). E tény alapján ilyen írást egy tudományos minősítő bizottság kapásból visszadob. Csaknem 150 oldalas a bevezető, aminek zavarosságára már a 4 oldalas tartalomjegyzék címeiből is lehet következtetni. (Néhány kiragadott cím: Közösségi históriák, a magyar identitástudat közelmúltja, nemzettudat, nemzetellenesség, a demokrácia értelmezése stb.). A bevezetésnek is csak a 40. oldalánál jut el az olvasó addig az alcímig, amivel kezdeni kellett volna: „Útban 2006 ősze felé”. Ennek további alpontjai a 2006. évi országgyűlési választások, növekvő bizonytalanság, Jó reggelt Magyarország!... Az ezt követő 50 oldal a közélet jogi hátterét, majd a közbiztonság védelmének alkotmányos és szervezeti kereteit írja le – szakember számára tankönyvi szinten. Újabb 50 oldalon az események kronológiája táblázatokban (szintén töltelék az írásműben). A mindössze 30 oldalban leírt októberi események tárgyalását az Összefoglaló és a Függelék követik, így áll össze a 260 oldal, ami terjedelmével álságosan keltheti az alapos munka látszatát. Mintha a megbízott 9 ember mindegyike irogatott volna valamit a saját tudományából, és nem éri el azt a színvonalat sem, ami egy embertől önmagában is elvárható lett volna.

Az eddig nyilvánosságra került véleményekben óvatos megfogalmazásban szerepelt, hogy az írás elfogult, párthoz való kötődésre utal. Ennél sokkal többről van szó, mivel a legsötétebb kommunista idők jogfolytonosságát idézi, ezért kerülhetett bele Györgyi Kálmán volt főügyész is. Az ismert koncepciók percek mintájára a Gönczöl-jelentés

egy koncepció férnemű. A koncepció meg is jelenik a 8. oldalon a vizsgálódás alapelveiben: „A bizottság a demokratikus jogállami intézmények iránti kötelező bizalom elvéből indult ki, ... az igazságszolgáltatató szervek szabadsága, függetlensége és autoritása a jogállamiság fontos pillére, ezért azok nem tehetők ki részleges politikai érdekeket szolgáló társadalmi nyomásnak.”

A hazugság magva a 14. oldal néhány sora: „... a magyar nemzet a rendszerváltással elérte korábban kitűzött számos célját. Szabaddá és függetlenné vált, az idegen megszállók eltávoztak földjéről. Magyarország a NATO tagjaként bekerült a nyugati civilizáció legszűkebb klubjába. Az ország tagja lett az Európai Uniónak...” Az ily módon hirdetett szabadság pontos párja annak, amiről Kádár 1970. április 4-én, hazánk „felszabadulásának” 25. évfordulóján így szólt: „Ünnepeinket végigkíséri a felszabadító, testvéri szovjet nép iránti őszinte tisztelet és hála. A felszabadulás óta eltelt negyedszázad alatt a magyar nép bebizonyította, hogy élni tudott a szabadsággal. Győzelemre vitte a szocialista forradalmat.” A Szovjet- majd az Európai Uniót szolgálta ki ma is a bizottság tagjaként Ormos Mária akadémikus. Tevékenysége bizonyíték a tudomány prostituálódására, ami az elhíresült Gyurcsány-beszéd jelzőjével is illethető.

A 2006 őszi események a következő 3 pontba sűríthetők:

1. ami szeptemberben provokációval kezdődött, az egyenesen vezetett az október 23-i történésekhez. (Ezt a Gönczöl-jelentés is alátámasztja a 8. oldalon: „A bizottság a 2006.szeptember 18-a és november 4-e között lezajlott eseményeket egységes és összefüggő társadalmi-történeti eseménysorozatnak tekinti, amelyet csak e minőségében lehet kielégítően magyarázni.”)

2. A vég az ugyanazon háttérhatalom által véghezvitt megtorlás, melyben jelentős túlerő és megengedhetetlen módszerek kerültek bevetésre. (Elhallgatott tanulság: mindezek nem váltották ki a nyugati államok népeinek felháborodását.) A történelem ismétli önmagát, 1956 után is megindokolták, hogy a forradalom miért volt ellenforradalom és leverése miért „jogos és demokratikus”.

3. A provokátor hatalom elkezdte, véghezvitte az eseményeket, majd megíratta az igényeinek megfelelő Gönczöl-jelentést. A politika számos tény bevallásával adós, így ezt sem elemezheti a hatalmat kiszolgáló történész. A hatalom bebetonozása folyik. Meddig sikerülhet nekik?

SÓLYOMTÓL SZADDÁMIG

A címbeli nevek adják a keretet ahhoz, amit magyar szemszögből el kell mondani a 2006-2007-es évek fordulóján. Az új év első napján elhangzott Sólyom László elnöki köszöntője, melynek egy évvel korábbi formája érthetően kavart vihart. Az előre felvett beszéd képi háttére ezúttal jó volt, EU-zászló nélküli, nem volt jeltolmács sem, maga az elnök is fésültebben jelent meg, s a beszéd kétség kívül gondosan fogalmazódott. Olyan odafigyeléssel, hogy a tavalyi módon ne legyen támadható. Mégis kell hozzá magyarázat. A köszöntőhöz a Magyar Televízió 15 perc adásidőt is biztosított, amiből az elnök azonban csak hat és felet használt fel. Ezt azért kell kiemelni, mert a magyarság sorsáért aggódó közösségek olykor beláthatatlan ideig képesek elemezni a nemzetmentés lehetőségeit, média nyilvánosságot azonban nem kapnak. Így ennek fontossága okán a köztársasági elnök többet is mondhatott volna.

A beszédből a tudósítások azt emelték ki, hogy a közbizalom helyreállítását szorgalmazta, és az ország alapjában véve egységes – ezt azonban az elmúlt év számos eseménye cáfolja. A szolidaritásról szólva elhangzott, hogy akik a jelen rendszerből gazdagodtak meg, szolidárisabbak lehetnének ugyanezen rendszer károsultjaival. Ez burkoltan a gyurcsány-jelenség védelmét jelenti. Sólyom elnök szólt arról, hogy az állampolgároknak van igénye a politikában való részvételre, aminek alapfeltétele a tájékozottság, „látnunk kell, mik a célok, milyen út vezet oda, mi a menetrend és mik az alternatívák?”

A 2006-os évről, mint az '56-os forradalom évfordulójáról nem esett szó, így nem idézte az 50 évvel ezelőtti, de azóta is megvalósulatlan követelések ide vonatkozó pontját, mely szerint „Vizsgálják felül az eddigi államközi szerződéseket: feltételeiket hozzák nyilvánosságra!” Nem hangozhatott el, hogy a történelmi tudatlanság állapotában lévő magyarság az elmúlt években milyen módon kényszerült „választásokra” és népszavazásokra. Pedig a becsapás módját éppen ezekben az órákban élhettük át újra a Románia és Bulgária EU-s csatlakozásáról szóló híradásokban. A tudósítás örömnnepről szólt, aminek árnyoldalait a magyarság már 2004 óta észleli a saját bőrén. Sólyom ezt elhallgatva mégis úgy emelte ki Románia csatlakozását, hogy ezzel a magyarság immár egy közösséget alkot, s nem nevezte nevén a továbbra is kívül maradt fél millió magyart. Ez az unió nem azt hozza a magyarságnak,

mint amiről a hírek szólnak. Ezt két történelmi példa bizonyítja a Szovjetunió korából: „Soknemzetiségű szocialista államunk életében nevezetes esemény volt az ukrán és a belorusz nép újraegyesülése 1939-ben.”. Egyesülés volt, de a sztálinista diktatúrában.

A Sólyom-beszédben szó esett még a nyitott térről és a nyitott szívről, a fogalmak pedig a Soros-féle nyitott társadalomból származnak. Tehát a Sólyom-beszéd a valós problémák megkerülésével egyaránt megfelelt a jelen pártérdekeknek, az Európai Uniónak és a nyugati pénzvillág urainak. Csak a magyarság sorskérdéseiről nem szólt, ennek hiányában nem ütötte meg azt a színvonalat sem, amit egy érettségizőtől is elvárhatnánk, ha ünnepi, nemzetmentő gondolatokat kellene megfogalmaznia. Így sem az országhatáron belüli vagy azon kívüli magyarok számára nem válhatott erőt adó, hitet sugárzó beszéddé.

Szaddam Husszeinnak a híradások szerinti kivégzése, a hívőket provokátívan, mélyen megalázó időzítésen túl azért kapcsolódik a jelen mondanéhoz, mert erről az egyik TV csatorna szalagcímbe írta: „Magyarország egyetért Szaddam kivégzésével”. Ilyen kérdésről „Magyarország” nem tud nyilatkozni, de a lakosság sem, mivel az események háttérével a félretájékoztatás miatt nincs tisztában. Magyarországon az arctalan média a közvéleményt a maga érdekei szerint manipulálja szalagcímmel, uniós tudósítással, vagy éppen a köztársasági elnök szavaival.

EUROmánia
euROMAnia
euROMANIA

ELHALLGATOTT TÉNY MÁRCIUS IDUSÁN

2007. március 15-e kevesebb eseménnyel, kisebb ellenállással, így rövidebb utóélettel zajlott le, mint az elmúlt év október 23-a. A verőfényes napsütés kedvezhetett volna a tiszta gondolatok nyilvános elhangzásának, Budapest népe azonban megtervezett megfélemlítés következtében jobbra távol maradt az eseményektől. Délelőtt kihalt utcák, csendes kerületek képe fogadta a vidékről érkezőt. A délutáni rendezvények nagyobb embertömege pedig az esemény multával békésen távozott az ismert, bejelentett, rendőrség által jelentős túlerővel védett helyszínekről.

A későbbi események kiindulópontját Budaházy György letartóztatásának híre adta. Bár sokakban felmerült, hogy e letartóztatás időzített volt, egy dolog biztos: e hír terjesztése SMS-ben a Fidesz-nagygyűlés végén kezdődött. Az egész napi ünnepségek megszervezése azonos volt az október 23-i programmal, ahol a zavargások szintén a FIDESZ nagygyűlés végén kezdődtek. Ha nyitott kérdés is marad Budaházy letartóztatásának körülménye, az SMS-kampány biztosan időzített volt. Ezt követően indultak emberek az Aradi és Andrássy útra, ami egy gondosan választott helyszín és irány volt. A tömegek terelése így történt észak felé, miközben a nap záróeseménye ettől távol, a legdélibb Duna-hídnál, a Művészetek Palotájánál volt. Ez volt a Gyurcsány-féle kitüntetések átadásának helyszíne, a kiválasztottak jelenlétében, szintén erős rendőri biztosítással. A figyelem az Oktogon környékére terelve, miközben a válogatott közönség a Gyurcsány nevét arany betűkkel hirdető márványtábla mellett gondtalanul sétálhatott be a Művészetek Palotájába.

A fentiekből kiolvasható, hogy a rendőrség nem az Andrássy úton jeleskedett, hanem a várható történések időzítése és helyszínválasztása a rendőrséggel oly módon volt egyeztetve, hogy a hatalom valamennyi tervét megvalósíthassa. A nap története így teljes: kezdődött Gyurcsánnyal és a zászlófelvonással, végződött az előbb leírtakkal. Amikor az országban szakállassá nő a Gyurcsány-botrány megoldatlansága, a háttérhatalom gondoskodik róla, hogy egy nemzeti ünnep nemhogy Gyurcsány-mentes legyen, hanem a nevezett miniszterelnök a televíziós csatornák jóvoltából egész nap az ország előtt tündököljön és pózoljon. Ehhez már csak hab a tortán a köztársasági elnök határon kívüli szereplése, így az ország állapotára a fejetlenség szó szerint illett.

AZ IGAZSÁG SZÉLSŐSÉGES

Nyílt levél a magyar közjogi méltóságoknak, pártelnököknek és közéleti íróknak

A való világ leírása és a véleményadás módja két végpont között lehetséges: igazmondással vagy hazugsággal. A gondolkodó ember évezredes nevelési tapasztalat alapján így tesz különbséget a jó és rossz között, erről szól a biblia, a tisztességes alkotmány és a tiszta szóval írt törvény is. A végpontok a hideg-meleg, a válaszbán az igen és a nem, e szélső pontok között pedig megbújik a langyos ember és a sunyi politika. Korunk magyar politikájának egyik égbekiáltó hazugsága, amikor a szélsőségektől való elhatárolódásra buzdít. A fentiek értelmében ez azt jelenti, hogy el kell határolódnunk az igazmondó embertől! A további gondolatok az igazmondás szándékával születtek, így aki szélsőségest kiált, akár olvasatlanul tegye félre az írást.

Az igazság kiszűrése az alattomos agymosás korában alig lehetséges. Nehéz a tájékozódás napjaink szóáradatában, nehéz a tisztánlátás az uralkodó média szócsövein át. 2007. márciusában újabb megfogalmazásai születnek a másfél évszázados, nevezetes, de soha meg nem valósult 12 pontnak. Mit kíván a magyar nemzet? Ez akár egyetlen pontban is megfogalmazható lenne.

A politikusok színvallására pedig két kérdés megválaszolása is elegendő lenne:

1. Miért éppen március 15. előtt érkeztek hazánkba az izraeli katonák?
2. Miért jött Mose Kecav izraeli államfő 2004. áprilisában, az uniós csatlakozás előtt két héttel Magyarországra?

A hallgatás találgatásra ad okot. Ha a márciusi szónokok mindegyike e két kérdésről szólna, elválna a vér a víztől. A hazug szavakból is kiolvasható lenne az igazság.

A NAGY EURÓPAI MELLÉBESZÉLÉS

Ez az Európa nem az az Európa... A Római Szerződés 50. évfordulóján Berlinben az Európai Unió állam- és kormányfői monumentális, tűzijátékos, amerikanizált showműsorok közepette újabb nyilatkozatot adtak ki. Ennek lényege a magyar történelem ismeretében érthető meg. A mostani aláírók azonosak azokkal, akik 2006-ban a magyar nép kizárásával a magyar parlamentben az '56-os események 50. évfordulóján a szabadságnyilatkozatot is ellátták névjegyükkel. E szabadságnyilatkozat akkor született, amikor Magyarország esetében sem politikai, sem gazdasági függetlenségről nem lehet beszélni. A magyarságnak csak a tisztánlátás szabadsága adatott meg. A berlini aláírók közt van Angela Merkel, az egykori Német Demokratikus Köztársaság neveltje, magyar részről pedig Gyurcsány Ferenc, az egykori KISZ túlélő delegáltja. Ma sokakkal együtt mindketten az Európai Unió kegyeltjei, személyük bizonyíték arra, mindkét nyilatkozat ugyanazon gyökerekből táplálkozik. A berlini nyilatkozatban ők mondanak köszönetet Kelet- és Közép-Európa szabadságszerető népeinek? Korunk valósága: a magyarországi döntéshozók a munkavégzés után járó személyes szabadsággal foglalkoznak, miközben az ország szabadságáról nem esik szó.

Mit ünnepeltek Berlinben? Az 1957-es Római Szerződés az akkori Hatok gazdasági szerződése, aminek természetesen semmi köze Európa kereszténységéhez és eredendően sokszínű, ősi kultúrájához. (A kitűzött célok: az egységes piac a négy szabadság elvével, szabad verseny, szabad árumozgás, a munkaerő és a tőke szabad mozgása, a tagállamok törvényeinek harmonizálása a gazdaság érdekében... stb.) A kereszténység megemlézése fel sem merült. Ma ki kell mondani: a kereszténység zászlaja teljesen szükségtelen, sőt nem is kívánatos egy gazdasági rablóhadjáratban. Az Európai Uniónak a gazdasági érdekérvényesítéshez pedig éppen alkotmányra, tiszta törvényességre nincs szüksége. Ezért kellenek valamennyi állam élére olyan szalonképesnek ítélt fők, a parlamentekbe olyan politikusok, akik csak szóban hadakoznak a keresztény gondolatért vagy az európai alkotmány fontosságáért. A kereszténység említésétől vagy az alkotmány elfogadásától semmi nem változik meg!

A Európai Közösség 1957-es tagállamai a gazdasági együttműködés fokozatos növelését választották „mint azt egymásba vetett bizalom fokozásának és a háború elkerülésének eszközét”. Ennek egyenes foly-

tatása az utóbbi évek „konvergencia programja”, aminek letéteményese Gyurcsány miniszterelnök. Magyarország és az EK hivatalosan is bejelentett tárgyalásai 1985-től folytak, nem tiltott mozgalomként egy köztudottan diktatórikus rendszerben. A rendszert nem váltás bizonyítékként a gazdasági átalakítást ugyanazok vitték tovább 1989 után is, akik az ország kifosztása mellett jelentős személyes vagyongyarapodást is élveztek, és a kommunizmus után ma a posztkommunista EU védelmében tündökölnek. Akik a berlini nyilatkozatban ünneplik, hogy végérvényesen megszűnt Európa természetellenes megosztottsága, csak azt nem látják, hogy a háttérben minden korábbinál erősebb gazdasági megosztottság van.

Kik következhetnek Angela Merkel, Gyurcsány és társai után az európai politikatörténetben? A történelem és előélet ismeretében egyszer Göncz Kinga is lehet az EU soros elnöke. Kovács László EU biztos utódjaként pedig eddigi munkálkodása, az EU érdekek magyarországi érvényesítése alapján Kóka, Molnár, Magyar Bálint, jelenlegi és volt miniszterek neve joggal jöhet számításba ebben az alkotmány nélküli Európában. Erdő Péter pedig akár a pápai trónus várományosa lehet, csak ez már nem a keresztény Európa lesz.

1988 FEBRUÁRJÁBAN A GELLÉRT SZÁLLÓBAN ALAKULT ÚJJÁ
A MAGYARORSZÁGI PÁNEURÓPAI UNIÓ

DR. HABSBURG OTTÓ
A PÁNEURÓPAI UNIÓ NEMZETKÖZI ELNÖKE JELENLÉTÉBEN

AZ IDEGEN ELNYOMÁS ÉS DIKTATÚRA ÉVTIZEDEI UTÁN 1990-BEN
ITT KEZDHETTE MEG A SZERVEZET TEVÉKENYSÉGÉT HIVATALOSAN
IS, MAGYARORSZÁG EURÓPAI UNIÓS CSATLAKOZÁSÁÉRT.

Budapesten márványtábla hirdeti, mikor adták el az országot a kommunisták a Habsburgoknak, így került az államvagyon zsidó kézből zsidóéba. A Rózsadombon még nincs ilyen emléktábla...

HABSBURG GYÖRGY MÁJUS ELSEJÉN

2007. május 1-én Habsburg Ottó magyarországon tartózkodó fiának, a Magyar Vöröskereszt elnökének gondolatai hangzottak el a Magyar Rádió hullámhosszán Az én hazám című sorozatban:

„Amikor édesapámat magyarországi látogatásai alkalmával elkísértem és itt tartózkodásom alatt személyes élményeket szereztem, akkor éreztem egy szívbéli vágyat, hogy nekem itt kell élnem. Nekem tehát Magyarország, családi hagyományok alapján is hazám, de magam választotta haza is. Tudom, hogy sok magyar még ellenszenvvel gondol azokra a Habsburgokra, akik Rákóczi és Kossuth ellen hadat viseltek. De én egyrészt arra az Árpád-házi királyra, IV. Lászlóra emlékezem, aki az első Habsburg császárt, Rudolfot 1278-ban trónra segítette, másrészt a Habsburgokra, akik élvezték a magyarok szeretetét. József nádorra és fiára, István nádorra, Erzsébet királynéra, de még inkább nagyapámra, IV. Károly királyra és apámra, akik teljes mértékben azonosultak a magyar néppel. Ha a nagyapámnak több időt hagyott volna a történelem, ma bizonyára olyan szeretet övezné, mint amilyen szeretettel fogadják édesapámat Magyarországon valamennyi településén, ahol megjelenik. Amikor az Európai Parlament tagja volt, Magyarországot hivatalosan nem képviselhette, de a magyar ügyek tárgyalásán mindenkor küzdött a magyarokért. Nagyapám és apám a példaképeim. Kereszténynek és magyarnak vallom magam. Ez határozza meg értékrendem. Így érzem Magyarországot hazámnak, és szívből örülök, hogy magyar állampolgárként dolgozhatok itt, ezen a földön. József nádorra azt mondták, a Habsburgok magyar ága. Szeretném hinni, hogy majd rólam és utódaimról mondják: magyar Habsburgok.”

Május elseje 1776 óta az illuminátusok ünnepe, emlékeztetvén arra a napra, amikor a zsidó származású Adam Weisshaupt befejezte alapító munkáját. Azóta a sátáni rend megszervezésének hivatalos napja, később jogfolytonosan a kommunisták nagy ünnepe. Az illuminátusok célja a világ minden kormányának elpusztítása és a vallások, a kereszténység kiirtása, a gonosz világuralmának megvalósítása, az új világrend. A világbéke, a szabadság, testvériség, egyenlőség szabadkőműves jelszavai mögött a világ nemzeteinek öntudatát, kulturáját és történelmét zúzzák szét.

Habsburg György ma a világkormány meghosszabbított keze, egyik

magyarországi helytartója, szavaiból a magyar történetírás Habsburg, zsidó, kommunista múltjának folytatása olvasható ki, ami megfelel a jelenlegi uniós elvárásoknak. Élő bizonyíték napjaink történelem-hamisítására, amit megelőz a kommunista történetírás, a százötven éves Habsburg-zsidó ferdítések láncolata. 2007 márciusában tudós javaslat született arra is, hogy a nemzeti ünnepek sorában a kiegyezés váltsa ki a forradalmat, 1848. március 15. helyett az 1867-es kiegyezés lenne ünnepelendő. Meghamisított az ország ezeréves történelme is. E példák sorozatából joggal feltételezhető, hogy a hivatalos magyar őstörténetírás is hamis alapokra épül.

Zsidók és hazugságok

„Titkos társulatok alakultak az anyag felhalmozására, a hatalom megbénítására.

De alakultak titkos társulatok az arany, gyémánt s minden érték lefoglalására és a kőszén elpusztítására.

Társulatok alakultak a fajtalanságra, a testi élvezet kihasználására.”

Csontváry

ZSIDÓ A HUNYÓ

A legújabb Gyurcsány-botrány nagyot durrant, mint nemrég a Medgyessy-féle D-209-es. Mindkettő kirobbantása jól időzítetten történt. E botrányok „főhősei” a kommunizmus kiszolgálói, annak mindenkori haszonélvezői, kulcsfigurák az MSZMP és jogutódja, az MSZP történetében is. Felvetődik, hogy a botrány kirobbantása az ellenzéknek volt érdeke. A másik elméleti lehetőség a figyelmet félrevívó „önrobbantás”, mintha a „tolvaj kiáltana rendőrért”, azaz maga az MSZP szivárogtatta ki a hírt, és gerjeszti az indulatokat. Erről hallgatás van, de ebben az esetben is cinkosak az ellenzékinek nevezett pártok, ha nem lépnek határozatosan a botrány okainak tisztázásában. Mindkét eset a zavarkeltést, az ország jelen helyzetében érzett jogos állampolgári indulatok levezetését, és az 1956-os események 50. évfordulójáról a figyelem elterelését is szolgálja.

A részben hazug, máskor elhallgatással tarkított hírözönben nehezen tisztázhatók a hatalmi és érdekszövetségi szálak. Debrecenben, az ország második legnagyobb városában történektől egy új bizonyíték olvasható ki. A debreceni (helyben „királyi”, értsd Fidesz szócsövének használt) televízió 10 napja folyamatosan vezető hírben tudósít a debreceni Kossuth téri tüntetésről, anélkül azonban, hogy a pontokba szedett követeléseket ismertetné. A tüntetés helyszíne a londoni Hyde-park szabadosságára emlékeztet, ahol jól időzítettem egymás után jelent meg és szólalt fel Kósa Lajos, a város fideszes polgármestere, Bölcskei Gusztáv tiszántúli és Tőkés László Királyhágó melléki református püspök is. Az utóbbiak legmagasabb szinten a Fidesz támogatói, ha itteni beszédükben erről nem is tettek említést. Tőkés László például az összetartás, megmaradás és kitartás hármasságában éppen azt emelte ki, hogy hibás a közéletnek bal és jobb irányba terelése, helyette a nemzetben való gondolkodás kialakítása lenne a kívánatos. Beszéde közben többször felhangzott a jelenlévők ritmusos követelése: „Vesszen Trianon!”, majd pedig a „Rendszerváltást akarunk! Rendszerváltást akarunk!” Tőkés Lászlót a debreceni Kossuth térre érkezésekor a helybeli zsidó hitközség előljárói követték, ami azért nem véletlen, mert a püspök az általuk adományozott Tolerancia-díj kitüntetéséje. Az említett szónoki hármasság, a felszólalók között szereplő Kósa Lajos, Bölcskei és Tőkés püspökök mindannyian a zsidó hitközség lekötelezettjei, Tole-

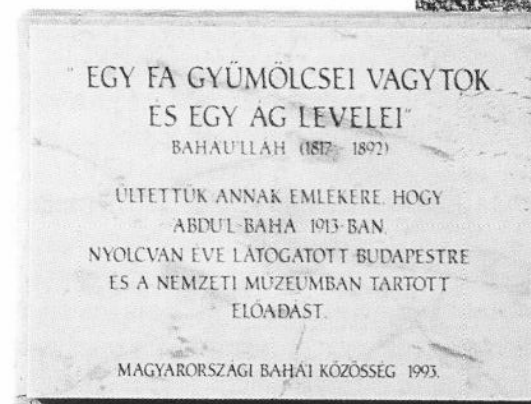
rancia-díjasai. A fentiekből látható, hogy az idézett események háttérben Debrecenben nem az MSZP, de nem is a Fidesz, hanem a helybéli zsidóság áll. Ezen állítás ellenpróbája is igaz: a Kossuth téren nyilvánosan felszólalók tarka seregében számos nyilatkozat hangzott el, köztük a már említettekén kívül a katolikus egyházé is, de a zsidó hitközsége nem. A zsidóság marad a háttérben, miközben tevékenységéből kiolvasható, hogy másokat, lekötelezettjeit tolja maga előtt.

A zsidóság számára vannak nyíltan támadhatatlan értékek is. Ilyen Arany János személye. Vele kapcsolatban érdemes két budapesti emlékhelyének környékét megnézni. Az egyik a Kerepesi temető, ahol sírja van. A nemzet méltó kegyelettel és tisztelettel temette el nem messze Vörösmarty sírjától. A síremlék háttérében ma a Munkásmozgalmi Panteon látszik. Mondhatjuk persze, az évszázadok találkozása, a helyet azonban emberek jelölték ki.

Arany János szobra pedig a Múzeumkertben van, a Magyar Nemzeti Múzeum épülete előtt. A klasszicista épület homlokzata előtt áll az egyik legszebb magyar köztéri szobor. Lábainál azonban a magyar kultúrától idegen, a magyar történelem számára is jelentéktelen eseményről tudósító tábla van. 1993-ban, az úgynevezett rendszerváltás után került oda, és egy 1913-as eseményről szól (lásd a tábla szövegét). Az 1913-as év Ferenc József kora. Baha'i Ullah látogatása esemény volt a Habsburg időkben, ami a rendszerváltás utáni időkben is megfelel a háttérhatalomnak, ezért került a magyar nemzeti emlékhelyre a tábla. Csak mellékesként említhető, hogy az Arany János szobra mögötti zászlórúdon most 12 csillagos Európai uniós lobogó van ugyanott, ahol korábban a szovjet zászló is lengett. Baha'i Ulláh, arab nevén „Isten fényessége” ismert vallási vezető által a XIX. század közepén alapított vallás. Alapítója a bábizmus követője volt, s az 1850-ben kivégzett Báb halála után átvette a vallási közösség vezetését. 1867-ben kihirdette, hogy ő az „akiben Isten meg fog nyilatkozni”. A bahá'ik szerint Jézus, Mohamed, Zoroaszter és Buddha után Bahá Ulláh a következő az isteni megnyilvánulások sorában, s tanításai egy új világrend csíráit jelentik. A baháizmus alapvető tanítása az egyházak és az emberiség egységét hirdeti. Szerintük az összes nagy vallásalapító az Isten megjelenése és az emberi nem fejlődését szolgáló isteni akarat végrehajtója, mivel a nagy vallások ugyanazt az igazságot tanítják. Az Isten egységével összhangban a bahá'ik hisznek az emberiség egységében is,

ezért küzdenek a faji, társadalmi és vallási előítéletek felszámolásáért. A bahái vallás nyitva áll mindenki előtt, aki elfogadja tanításait. (Néhány dátum egybeesése: a bahái év március 21-én kezdődik – nálunk egykor a Tanácsköztársaság napja, bahái évfordulók: április 21 – Lenin születése, május 2. – Kádár János kihantolása). A Magyarországi Bahá'i Közösség központja pedig Budapesten az V. kerületi Ferenciek terén, a ferences templom és rendházzal átellenben. Egy keresztény központtal szemben egy keresztényellenes... A baháizmus szervezeti felépítése is egy új világrend mintájául szolgál. A kormányzat alapegysége a helyi vallási tanács, amit a közösségek választanak meg. Küldötteket választanak az országos konvencióra, amely megválasztja az országos hatáskörű nemzeti vallási tanácsot. Ezek hívják össze a nemzetközi konvenciókat és

Arany János szobra a Baha'i emléktáblára néz a Magyar Nemzeti Múzeum kertjében

megválasztják az Igazságosság Egyetemes Házaként ismert legfelsőbb kormányzó szervet. Székhelye az izraeli Haifában van. A bahái vallásban vannak kinevezett tisztségviselők is, mint az Isten Ügyének Kezei. Ime az ő kezei érnek el Izraelből Arany János szobrág is...

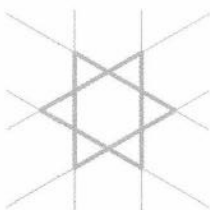
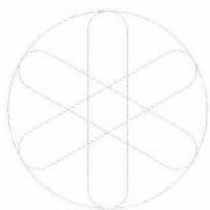

„ÁLDOTT A MÁRTÍROK EMLÉKEZETE”

ELHELYEZTE A MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG
ÉS A WESLEY JÁNOS LELKÉSZKÉPZŐ FŐISKOLA
A HOLOKAUSZT 60. ÉVFORDULÓJÁN 2004

E tábla több magyar nagyváros pályaudvarán megtalálható anélkül, hogy zsidó eredetére közvetlenül utalna. E táblát nem a történelmi egyházak és nem is a zsidó hitközségek helyezték el. A négy rögzítőcsavaron azonban rejtetten ott van a Dávid csillag (lásd jobb szélén kinagyítva).

A fenti tények ismerete 2006-ban történelmi fontosságú. A nán-dorfehérvári diadal 550. évfordulóján a magyarok Európa megmentői voltak, most e kis nép hívhatja fel a világ figyelmét arra, hogy Európát újabb betolakodók fenyegetik. Amit a fejlettnék mondott, de agymosott Nyugat már nem lát, vagy hallgatásával egy új hatalom kiszolgálója, annak veszélye itt a keleti végen látszik legtisztábban.

SALKAHÁZI – GYURCSÁNNYAL KÖRÍTVE

Két gondosan megtervezett esemény került egyetlen napra, 2006. szeptember 17-e krónikájába. Az egyik, Salkaházi Sára boldoggá avatása délelőtt, a Gyurcsány-botrány kirobbantása pedig az estére szóló volt. A Salkaházi-program gondos előkészítése tagadhatatlan, de a magyar belpolitika közelmúltjára emlékezők (értsd: ügynökmúltak) számára egyértelmű, hogy a Gyurcsány körül kavart vihar időzítése sem volt véletlen.

E két eseményt az egyik televíziós csatorna a következőképp társította: képpel és hanggal tudósított a boldoggá avatásról, miközben a szent áhitatot megtörte a képek alatt futó szalagtudósítással, eképpen:

KÉPERNYŐ: Erdő Péter bíboros szavai: „A mostani szentmisében ünnepélyesen kihirdetjük Salkaházi Sára szociális testvér boldoggá avatását.”

FELIRAT: „Nincsen sok választás, azért nincsen, mert elkúrtuk. Nem kicsit, nagyon. Európában ilyen böszmeséget még ország nem csinált, mint amit mi csináltunk.

KÉPERNYŐ: Erdő Péter: „A hit önmagában, tettek nélkül, holt dolog.”

FELIRAT: „Nyilvánvalóan végig hazudtuk az utolsó másfél, két évet. Teljesen világos volt, hogy amit mondunk, az nem igaz.”

A közvetítésben elhangzott még, hogy Salkaházi példája nem egyedi a katolikus egyház történetében, hozzá hasonlóan Mindszenty József és Apor Vilmos is vállalta az üldöztetést. Erdő Péter így megemlékezett Mindszentyről, miközben Salkaházi boldoggá avatását maga kezdeményezte, de ugyanezt nem tette meg történelmi elődje, Mindszenty esetében. Nyitott kérdés, hogy a Salkaházival együtt ugyanazon ügyért vértanú halált halt hitoktató, Berkovits Vilma (nevét a Duna parti emléktábla is őrzi) miért nem kerülhetett a boldogok sorába. Effajta boldoggá avatás Magyarországon utoljára 1083-ban volt, amikor Szent István, fia Imre és Gellért püspök avatása történt. E tény alapján mintha Salkaházit éppenséggel Szent István-i magaslatokba kívánták volna emelni. A boldoggá avatás és a botránykeltés, a mindkettőről szóló tudósítások is ugyanazon háttérhatalom tevékenységének dokumentumai.

A HAZUGSÁG MÉRTÉKEGYSÉGE

Ha lenne politikai mérésügyi hivatal, bevezetné a hazugság mértékegységét, ami 1 gyurcsány. Az aljas indokból elkövetett hazudozás lehetne a gyurcsány-négyzet, a nemzet elleni hazugságok mértékegysége pedig a gyurcsány a köbön. Nemzeti és állambiztonsági érdekből most az utóbbival kell foglalkozni, hiszen a gyurcsányi hazugság-hisztéria - mint jövendölték - egy hónap után érthetően csendesedett. Az ezt követő október 23-a tűnt utolsó esélynek az ébredésre, annak felismerésére, hogy a szeptemberi (őszinteségi rohamban elkövetett) gyurcsányi hazugságnál van nagyságrenddel nagyobb is. A káromkodás fokozása azonban mellőzve.

Lehet-e nagyobbat hazudni Gyurcsánynál? Természetesen. Lehet-e fokozni a kommunista diktatúra évtizedei alatt elkövetett becsapásokat? Mindezeket már időtartamban is meghaladja az az évszázados fondorlatos megtévesztés, amit a zsidóság tett a magyarság ellen. Ennek igazolására azonnal fellelhető a minden család otthonában fellelhető ÚTMUTATÓ a 2005. évi személyi jövedelemadó bevalláshoz, melynek 7. oldalán kezdődik az egyházak listája. A felsorolás elején a Magyar Katolikus Egyház, a Magyarországi Református Egyház, a Magyarországi Evangélikus Egyház, ezt követi a Karma-Kagyüpa Közösség, később a leghosszabb nevű OM VISHWA GURU DEEP HINDU MANDIR Vallási Közösség és Szellemi iskola, a lehangzatosabb nevű pedig a Szakja Tasi Csölig Buddhista Egyházközösség. A zsidóság NINCS a magyar történelmi egyházak sorában! A nevében zsidó (és az alig felismerhető, mégis zsidó érdekeltségű) csoportok elvegyülnek a hivatalos nyomtatvány 129 csoportosulást tartalmazó felsorolásában. Közülük ma a legismertebb nevű a MAZSIHISZ (Magyarországi Zsidó Hitközségek szövetsége), melynek neve éppenséggel azt mutatja, hogy nem egyház, hanem civil szervezet. Ugyanolyan szövetség, mint a KÉSZ (Keresztény Értelmiségiek Szövetsége), ami természetesen nem azonos sem a katolikus, sem a református egyházzal. Megjegyzendő, hogy a KÉSZ az egyházak listáján nem is szerepel, és nem kér adományt az adózók egyházi felajánlásából. A MAZSIHISZ azonban igen, az idézett adózási ÚTMUTATÓ egyházi rangsorának 32. helyén. A MAZSIHISZ-nek természetesen nem rabbija van, hanem elnöke, alelnöke, akiknek nem a zsidó hitéletben, hanem a magyar politikában van szerepe. Világosan

mutatja ezt a debreceni zsidó hitközség is, melynek ügyvezető igazgatója egy volt szocialista építőipari vállalat kultúrfelelőse, elnöke pedig a helyi kórház (anyagi botrányai miatt) bukott gazdasági igazgatója. Nem is kellene velük foglalkozni, ha nem ez a hitközség szervezné rendszeresen, immár hetedik éve a zsidó testvérközösségek nemzetközi konferenciáját. Ennek keretében rendre meghívták és díjazták a politikai élet előljáróit, így Kósa Lajos (Fidesz) debreceni polgármestert, Torgyán József (FKgP) minisztert, Nagy Bercelt (az Országgyűlés alelnöke, Áder János tanácsadója volt), Kiss Péter (MSZP) kancellária minisztert. Az általuk alapított tolerancia-díjban részesültek a helyi és az országos, tudományos és hitélet vezetői: köztük Glatz Ferenc (MTA akkori elnöke), Bölcskei Gusztáv református püspök, Várszegi Asztrik pannonhalmi főapát és legutóbb Erdő Péter bíboros, esztergomi érsek. A debreceni hitközségnek nincs rabbija sem, így Erdő Péternek a helyi hitközség által adományozott tolerancia díja érseki rangjához méltatlan közegben került átadásra.

2006. októberének eseménye még, hogy Erdő Pétert megválasztották az Európai Katolikus Konferencia elnökének. A MAZSIHISZ egy helyi, az Európai Katolikus Konferencia pedig egy európai civil szerveződés, ami lehet a Vatikán meghosszabbított karja, de működésében politikai célokat szolgál. Az utóbbi elnökeit nem nemzeti, hanem éppenséggel nemzetek fölötti, európai érdekből és szolgálatért nevezik ki. Az európai szolgálat ma hazaárulást jelent politikai, egyházi és tudományos szinten. A MAZSIHISZ név szerint is zsidó, az Európai Unió pedig megjelölés nélkül a nemzetközi zsidóság alattomos erőszakszervezete. Erdő Péter közszereplésével az a kép válik teljessé, melyben látszólag demokratikus keretekben (pl. európai uniós parlamenti választással, de alkotmány hiányában!) a vezető politikusok, az egyházi és a tudományos élet előljárói és a rejtőzködő zsidóság szövetsége dönt.

A kor, melyben élünk: október 23-án a senki által meg nem választott magyar miniszterelnök és erkölcsileg bukott kormánya 650 millióért egy beton dollárpiramist, 1956 emlékét meggyalázó emlékművet avat. Ugyancsak 650 millióba kerülő ünnepek keretében a világ vezetői politikusai hivatalosak az ünnepekre, Erdő Péter a MAZSIHISZ és Európa kitüntetésével adja áldását rá. Mintha Márai gondolatával ismétlődne az 50 éve történet: „És a világ beszél csodáról./ Papok papolnak bátorságról./ Az államférfi parentálja./ Megáldja a szentséges pápa.”

Glatz Ferenc és Vízy E. Szilveszter vezetésével a Magyar Tudományos Akadémia is fényes külsőségek között rendezte meg 56-os emlékkonferenciáját, idézve `56-nak a kádári, és a ma sem különb posztkádári értelmezését. Mert a tudósok sem a költő nyomán keresték a választ: - Miért, hogy meghasadt az égbolt./ Mert egy nép azt mondta: „Elég volt.”. A magyar népet évszázadokon át sanyargatta a „trón és oltár” szövetsége, a mai utódok álnemzeti, álkeresztény és áltudományos színben teszik ugyanezt. Ha vezetői nem, de a magyar nép, a tizenötmilliós magyar nemzet érti-e még, lesz-e bátorsága kimondani, hogy: HABSBURG, KOMMUNISTA, CIONISTA UNIÓ – BÜSZKE, SZABAD MAGYARNAK NEM VALÓ!

HERDERT FELEDNI, CION BÖLCSEIT ÉS A KGB-T ISMERNI KELL!

Magyarország másfél évszázada idegen érdek és kényszer szülte változásokon megy keresztül. Az utóbbi hat évtized többlépcsős „reformpolitikája” valójában lehengerlő sikerekről szóló átokfutás, miközben a magyar érdek következetesen, vészesen háttérbe szorul. E folyamat megállításához tiszta gondolat és tisztességes vezető kell. A megértés 3 forrása: egy történelmi hazugság feltárása (Herder), majd két elhallgatott dokumentum (CION bölcseinek és a KGB 45 pontjának) ismerete.

I. NINCS herderi jóslat! Herder (német gondolkodó, meghalt 1803-ban) sehol nem írt magyar nemzethalálról! Az irodalmi és történelmi köztudatban mégis az ő nevével jövendölik a magyar nép kihalását. Két évszázad hazugsága úgy ivódott be a közgondolkodásba, hogy manapság Herder idézése szinte egyet jelent a nemzethalál rémével. Herder környvtáryi írásainak mindössze egy félmondatában van olyan utalás a magyarokra, amely szerint „félő, hogy maga a nyelv is eltűnik”. Még ez a megállapítás sem Herder sajátja, hanem egy Mária Terézia korabeli Habsburg-barát jezsuitától származott, alapja a Kárpát-medence történelmének és etnikumának félreismerése, amit később maga Herder is bevallott. A herderi jóslatnak nevezett valótlanságot az évszázados Habsburg, pánszláv és zsidó érdek (értsd: magyarsággal szembeni érdek) táplálta.

A két évszázados folyamatos történelem-hamisításra jellemző, hogy a magyar nemzethalál programszerű terjesztése a mai napig tart. Ugyanekkor elmarad a zsidó történelem idézése Herdertől, pedig az „Eszmék az emberiség történetének filozófiájából” című műve 12. könyvének terjedelmes fejezetében foglalkozik vele. Ezt írja: „úgy adom elő a héberek történetét, mint ők maguk.”, „Az Izraeli Királyságnak tulajdonképpen nem volt törvényes alkotmánya.”, „...egy ország, amelynek berendezkedése sem a belső, sem a külső feltételekkel nincs összhangban, a világnak ezen a táján nem lehetett életképes.”, „...vallásosságuk képmutatássá vált, tanultságuk egyetlen könyv szörszálhasogató magyarázatává, patriotizmusuk szolgai ragaszkodássá a félreértett régi törvényekhez, olyannyira, hogy a szomszédos népek megvetették vagy kigúnyolták őket.”, „Isten népe, mely valaha magától az Égtől kapta

hazáját, évezredek óta, úgyszólván születésétől fogva, élősdű növény más nemzetek törzsén, ravasz alkuszok nemzetsége majdnem mindenütt, amely minden elnyomás ellenére sem vágyik seholyát otthonra és megbecsülésre.”

Tehát van Herdertől származó hiteles irodalom is. A nemzethalál helyébe azonban Árnny János életművét és örökérvényű gondolatát kell visszaültetni:

„És ne gondold, hogy kihalnak/ Sujtott népek hirtelen,
Amíg össze-zeng a dalnok/ S a nemzeti érzélem.”

2. LÉTEZIK a Cion bölcseinek jegyzőkönyve, a zsidó világbirodalom tervével, ami az alábbi hangvételen íródott:

Szuperkormányunk a törvényen kívül álló keretekben működik. Ítéleteket fogunk végrehajtani, ölni fogunk és kegyelmet gyakorolni. Akarat-erővel uralkodunk, mert kezünkben van egy valamikor hatalmas, most általunk legyőzött párt öröksége. Fegyvereink pedig a határtalan becs-
vágy, égő kapzsiság, irgalmatlan bosszú, gyűlölet és rosszindulat.*

Tőlünk indul ki a mindent elnyelő terror. A mi szolgálatunkban minden véleményt, minden doktrínát képviselő személyek állnak: monarchisták, demagógok, szocialisták, kommunisták és mindenféle álmódó utópisták. Mindezeket felfegyvereztük felad-
taik elvégzésére: mindegyi-
kük a saját maga számlájára
ássa alá a tekintély utolsó
maradványait, igyekszik meg-
dönteni minden fennálló
rendet. Ezek a törekvések
nyugalanságot idéznek elő
minden államban; az államok
nyugalomra intenek, készek
meghozni minden áldozatot
a béke érdekében; mi azon-
ban nem fogunk nekik békét

Debrecenben Kósa Lajos és Sásdi András, Budapesten Domszky Gábor építkezik

adni, amíg nyíltan és alázatosan el nem ismerik államok feletti szu-
perkormányunkat.*

A gójok azzal, hogy pártokra szakadtak, a zsidók kezébe adták magu-
kat. A pártharcokhoz ugyanis pénz kell, és a pénz mind a mi kezünkben
van. Kezünk benne van a törvényhozásban, a választások lebonyolítá-
sában, a sajtóban, az egyén szabadságában, mindennekfelett azonban
a nevelésben és közoktatásban... * („ha magadban beszélgetsz, ő, a
zsarnokság kérdez, képzeletedben se vagy független, ... mert ahol zsa-
rnokság van, minden hiában, ... mert ott áll eleve sírodnál, ő mondja
meg, ki voltál, porod is neki szolgál.”)**

Félrevezettük, elszédítettük és elrontottuk a nem zsidó fiatalságot azál-
tal, hogy olyan elvek és elméletek alapján neveltük, amelyekről tudjuk,
hogy helytelenek, de amelyeket mégis a lelkére kötöttünk. Nagyszerű
eredményeket értünk el azzal, hogy a törvényeket ellentmondó értelmezé-
sekkel kiforgattuk valódi értelmükből. Ez azzal az eredménnyel járt, hogy
ezek a törvénytárgyazatok először elhomályosították, majd érthetel-
lenné tették a törvényeket olyannyira, hogy a törvényhozás összekuszált
szövevényében még maguk a kormányok sem tudnak eligazodni.*

Önök azt mondhatnák, hogy a gójok fegyverrel a kezükben fognak
nekünk jönni, ha idő előtt rájönnek arra, hogy valójában mi folyik körü-
löttük; ez ellen azonban Nyugaton oly szörnyű terroreszközünk van,
amelytől még a legbátrabbak is remegnek, a földalatti helyiségek, a föld-
alatti vasutak, azok a földalatti folyosók, amelyek még az idő elérkezése
előtt készen lesznek valamennyi főváros alatt, s ahonnan ezeket a fővá-
rosokat minden szervezetükkel és irattárukkal együtt a levegőbe fogjuk
röpíteni.*

(Az idézetek forrása: *Herzl T.: Cion Bölcsseinek Jegyzőkönyvei, **Illyés
Gyula: Egy mondat a zsarnokságról)

3. VAN KGB és vannak titkosított dokumentumai. Például a benn-
szülöttek leigázásának alapelveit összefoglaló 45 pont, melynek forga-
tőkönyve szerint zajlott Magyarország 1945 utáni egész történelme,
beleértve az 1989-es elhazudott rendszerváltást is. (Valamennyi pontja
megtalálható e sorok írójának Alattomos agymosás c. könyvében)
A következőket magyarellenés (internacionalista, kozmopolitika)
tevékenység kulcspontjai:

Meggyorsítani a ... bennszülöttek likvidálását (értsd: népirtás)

Meg kell gyorsítani az összes párt egy szervezetbe történő egyesítését (értsd: diktatúra)

A bennszülött vezetés nyilvános fellépései lehetnek nemzeti és történelmi színezetűek, de azok nem vezethetnek a nemzet egységéhez.

Ha létrejön egy olyan jellegű szervezet, amelyik ... szorgalmazná a hivatalos vezetés gazdasági tevékenységének ellenőrzését, azonnal be kell indítani ellene nacionalizmus és sovinizmus vádjával egy rágalom-hadjáratot. Ezt a következőképpen kell csinálni: emlékhelyeink megszegyénítése, temetőink megrongálása, nemzetünk és kultúránk befekettítését hirdető, és a velünk kötött egyezmények értelmét kétségbe vonó rölapok kiadása. A propagandamunkába be kell vonni a bennszülötteket, és kihasználni a velünk szemben létező gyűlöletet."

Az önsajnálat keltése, önmerénylet provokálása alapján joggal felvethető, hogy a jelenlegi Gyurcsány-botrány kirobbantása is önérdékből, önvédelemből született. Az idegen ügynökök máig tartó jelenlétére példa volt a Medgyessy-botrány. A harsogó IGEN-propaganda hátterében a Parlament nemet mondott az ügynökmúlt felszámolására, és a nemzetközivé dagadt újabb miniszterelnöki botrány kivizsgálására. A legfőbb népképviselő többszörös bizonyítékát adta a nemzetárulásnak. Ezért kell a herderi hazugságot feledtetni, Cion bölcseit leleplezni, a KGB tevékenységét megismerni és hirdetni, hogy az ország mai bajainak forrása az Európai Unió diktátuma.

A HÁTTÉRHATALOM BIZONYÍTÉKAI

Ma a magyarság (értsd: a szavazásra jogosultak többsége) alattomos agymosás, történelmi tudatlanság állapotában van, melynek talaján az ország tudatos gyarmatosítása, évezredek kultúrájának szétzúzása folyik, a jogtiprás és csődbe juttatás hatalmas kísérlete valósul meg. A végórákban sokan fújnak riadót, miközben a legharsányabbak ismét a háttérhatalom bérencei, akik félreviszik az ország szekerét.

Ma a Kárpát-medencében amerikai-zsidó-liberális-szabadkőműves érdekérvényesítés folyik. Ennek során az újsütetű és alacsonyabb rendű amerikanizmus kerül fölébe a hagyományos európaiságnak, a farizeus zsidóság üli diadalát a kereszténység fölött, humanizmust hirdetve liberális és szabadkőműves álarcban folyik a nemzetgyilkosság. A folyamat leírására egyetlen jelző nem is elegendő, ezért kell tudatosítani az amerikai-zsidó-liberális-szabadkőműves (a továbbiakban betűszóval AM-ZSI-LIB-SZAB) megjelölést, mivel a jelzők egyedi használatkor a háttérhatalom nemzetközi zsidósága az ismert módszer szerint rögtön antiszemitizmust kiált. A megnevezett zsidó ekkor áthazudja magát liberálisnak, akit pedig liberálisnak jelölnek, az rögvest szabadkőműves álarc mögé bújik. Így tekereg kígyóként a hazugság láncolata.

A háttérhatalom létének legutóbbi bizonyítéka az elmúlt évtized három népszavazása: 1997-ben Magyarországnak a NATO-hoz, 2003-ban az Európai Unióhoz való csatlakozásáról, 2004. december 5-én pedig a kettős állampolgárságról szóló népszavazás végeredménye következetesen megfelelt a háttérhatalom, az AM-ZSI-LIB-SZAB elvárásoknak. A NATO-hoz és az EU-hoz való csatlakozás (helyesebben csatlakoztatás) nem nemzeti, hanem nemzetközi érdek volt, mivel mindkettő a nemzetközi zsidóság erőszakszervezete. A kettős állampolgárságról szóló népszavazás pedig annak bizonyítéka, hogy a demokratikusnak nevezett, valójában aljas, alattomos módszerek, a médiadiktatúra alkalmazásával a magyarság önmegtagadásra, a nemzeti érdek nyílt letagadására is képessé tehető. Mindkét nemzetközi szervezetbe való belépés után napokon belül fekete levesként ömlött az emberek nyakába az a valóság, ami szöges ellentétben állt a korábban hirdetett előnyökkel. Nem volt ez másként a legutóbbi Gyurcsány-féle „választási győzelem”-mel sem, amikor a kampányban csak az ország valós helyzetéről nem esett szó. Érdemes felidézni a NATO-népszavazáson feltett kérdést: „Egyetért-e

azzal, hogy a Magyar Köztársaság a NATO-hoz csatlakozva biztosítsa az ország védetségét?” Hasonlóképp félrevezető (és jogilag hibás) volt az EU népszavazás kérdése: „Egyetért-e azzal, hogy a Magyar Köztársaság az Európai Unió tagjává váljon?” Két tény maradt ki a kérdésből, nevezetesen a mód, mely így hangzott volna: „a csatlakozási szerződés szerint”. Még fontosabb, és azóta is elhallgatott kérdés, hogy a választópolgár egyetért-e azzal, hogy Magyarország a szabadkőműves Nyugat-Európához csatlakozzon? A kérdésre csak az lett volna jogosult választ adni:

1. aki tudja, hogy mi a szabadkőművesség;
2. aki érti, hogy a XX. századi diktatúrák ugyanannak a szabadkőművességnek a hajtásai;
3. aki megérti, hogy a szabadkőműves unióhoz szabadkőműves államok csatlakoznak, ezért minden magyar kulcspolitikus is szabadkőműves.

Lezajlott tehát három népszavazás, nemzeti köntösben, a nemzeti érdek hangsúlyozásával, de a nemzetellenes erők gondosan megtervezett győzelmével. Aki egyből nem értene, annak itt van immár három példa, és a történetnek még nincs vége.

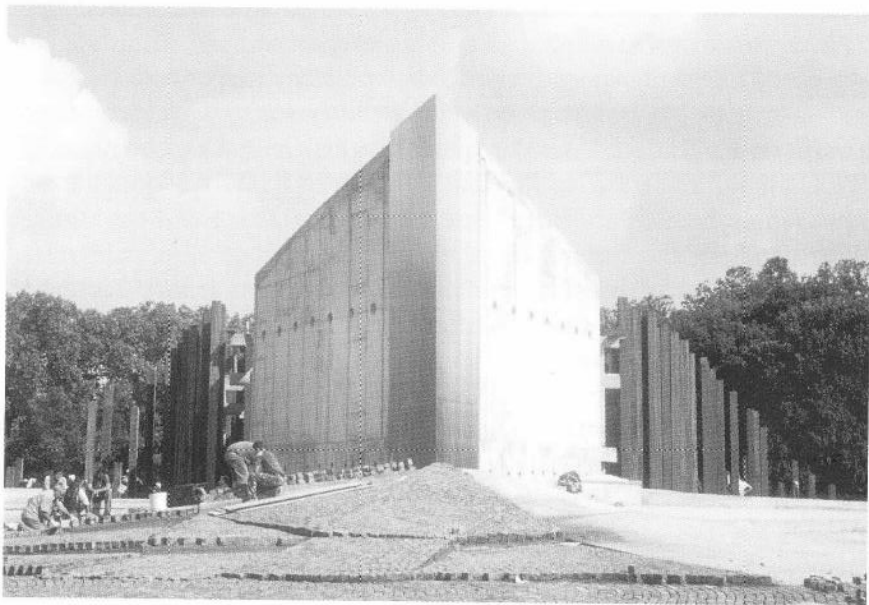
A korábban megosztott Európa keleti és nyugati felében a szabadkőművesség igényei szerint alakult az országok sorsa, beleértve a szocialista rendszereket is. Aki a személyes hasonlatokból jobban ért: az akkori Elnöki Tanács elnökei (államfők), Dobi István és Losonczi Pál ugyanolyan bábfigurák voltak az akkor orosz (egyébként zsidó-liberális-szabadkőműves) hatalom kezében, mint manapság Göncz, Mádl és Sólyom. Nemzeti érdek képviselőtéről sem akkor, sem most nem lehetett szó. Aki ismeri a KGB 45 pontját a leigázás alapelveiről, a bennszülettekkel (pl. magyarokkal) való bánásmódról, az el tud igazodni napjaink eseményeiben is: „A bennszülött vezetés nyilvános fellépései lehetnek nemzeti és történelmi színezetűek, de azok nem vezethetnek a nemzet egységéhez.” A nemzeti színben való tetszelgés bevett módszer, a lengyeleknél a szovjet érdekek kiszolgálása idején Kosciuszko-hadsereg megjelöléssel a lengyel szabadságharcos nevét becsutelték meg. E módszer szinte jogfolytonosan vezet Orbán Viktorig, aki a hatalom kezében most nemzeti hős jelölt. Orbán a kiválasztott ember

Nagy Imre újratemetésén elmondott beszéde óta, aki az 1956-os szabadságharc 50. évfordulóján a nemzetárulás újabb bizonyítékát adhatja. Bár jogosnak hat a „Jó reggelt, Magyarország!” felhívása, miszerint „a magyar demokrácia nem épülhet hazugságra, nem engedhető meg, hogy ezeket a hazugságokat a Gyurcsány-kormány a magyar emberekkel fizettesse meg stb....” Orbán maga is a legnagyobb hazugságok hordozója. Ez vonatkozik politikai (szabadkőműves) múltjára, ezzel együtt az egész uniós politikájára, melynek kulcsmondata volt: „az unióban egyetlen akarat érvényesül, és ez a választók akarat”. A mondat első fele ugyanis igaz, az egyetlen akarat az amerikai-liberális-zsidó-szabadkőműves diktátum, de ez értelemszerűen nem lehet azonos a (nemzeti) választók akaratával. Csak a tudatlanság talaján hihet bárki is a Jó reggelt, Magyarország! dokumentum azon megállapításában, mely szerint 2006-ban a rendszerváltoztatás óta először történt Magyarországon szervezett és nyílt politikai hazugság, amikor eltitkolták az ország valós helyzetét, korlátozták az igazság megismeréséhez való jogot, a tájékozódás szabadságát, ezzel pedig az állampolgárok demokratikus jogát a döntés szabadságához. Orbán úr, eljött az igazmondás ideje, és Orbán elvtárs alkonya! Aki így érti jobban: Orbán közönséges zsidó bérenc, értsd az amerikai-zsidó-liberális-szabadkőműves érdekek székértelőjét.

2006. forró nyara, a régi-új kormány megszorító, egyúttal magyarság elleni intézkedései embermilliókat készítenek elgondolkodásra. A leírt évtizedes (de ismertén évszázados, vagy évezredes) történelemhamisítás megismertetésére évtizedek kellenének, mégis a közelgő október határidőt ad a cselekvésnek. Orbán a fizetett ellenzék nevében szeptember 23-ra a Hősök terére hívogat. A főpróba ideje valóban eljött, amilyen szeptember 23-a, olyan lesz október 23-a is. A hatalom „zenés-táncos”, emlékező, emlékmű-avató, hőst szentelő ünnepet készít októberre. Ezzel akarja feledtetni az 1989-es rózsadombi paktum azon pontját, mely szerint az 1956-os eseményeket, mint a kommunizmus megjavítását célzó mozgalmat kell beállítani, tehát szó sincs semmiféle rendszerváltásról. A hallgatás és elhallgatás évtizedei után a hirdetett szólásszabadság idején már 1990-ben felismerhető volt, hogy a hatalom kisajátítja 1956-ot. Ezt bizonyítja a mostani, Dózsa György úti, az amerikai dollárpíramist formázó emlékmű építése is.

1956 októberében egyetlen gondolat körül - SZABAD ÉS FÜGGETLEN MAGYARORSZÁGOT! - nemzeti egység jöhetett létre, ennek hirdetése

áll előttünk a most következő évfordulón is. Ha 1456-ban egy kisebbség tudott szembefordulni és diadalt aratni ellenséges túlerőn, ha 1956-ban egy kis nép egy akkori világhatalommal éreztetni tudta, elég volt, akkor a hős és gondolkodó magyarok kései utódjai ismét kinyilváníthatják azt, amit az agymosott, jólétben dúskáló Nyugat most sem lát: Európa veszét jelenti az alattomos amerikai-zsidó-liberális-szabaddóműves hegemonia. Ennek kimondása ma a magyarok küldetése. Ebben nincs vesztenivalója, mielőtt még a közel-keleti konfliktus látványos megoldásaként diadalmenetben megtörténik az új-izraeliták látványos betelepülése a Kárpát-medencébe. Ezért kellett volna százezres békés tömegnek kimenni az utcára már szeptember 23-án, de nem Orbán zászlaja alá, hanem a Parlamenthez, a lyukas nemzeti zászlóhoz. Ebből lehetett volna ugyanitt és szerte a pesti utcákon milliós tömeg október 23-án, amelyik megakadályozza a Dózsa György úti, 56 emléket megcsúfoló, idegen érdeket dicsőítő bitófák, a „rozsdatemető” felavatását. A bajok forrása mégsem az emlékmű, de az emlékmű pontos tükörképe a magyarság leigázásának.

2006-ban a tiltakozások ellenére felavatott Dózsa György úti '56-os emlékmű

BÚS BESZÉD, SÁTÁNI VIGYORRAL

22 órás látogatás után elrepült Magyarországról az ifjabb Bush elnök. Történelminek beharangozott beszédének elhangzása után egy nappal sincs nyoma érdemi kritikának, amit nem pótol a politológusok elemzése. A beszéd a döbbenet erejével hatott azokra, akik észrevették, hogy abban semmi nem utalt a magyarság sorskérdéseinek megértésére. Petőfi gondolatai álságosan hangzottak egy világhatalom képviselőjétől, miként korábban Habsburg Ottó is nevetségesen idézte kedvenc verseként az „Akasszátok fel a királyokat”. A beszéd helyszíne valóban történelmi volt: Ferenc József korának Citadellája, ahol Horthy fia emlékművének készült, majd a szovjet szabadságot hirdető palmaágas nőalak szobra áll, ami most megfelel az amerikai (demokrácia-) igényeknek is. A beszéd hangvételére a címbeli jelzők illenek, bizonyosságul viszájatszathatók a felvételek.

A helyszín gondosan választott, a színpad jól megtervezett volt. Bush jött és szólt, de e nevezetes alkalmon az amerikai elnököt senki nem kérte fel beszédének megtartására. Így sem Sólyom László, sem Gyurcsány Ferenc nem kényszerült arra, hogy a televízió nyilvánossága előtt fejezze ki háláját az elnöknek. Ezt természetesen korábban megtették zárt körben a parlamenti díszebédnél. A háttérben hódoló közjogi méltóságok nem az első sorokat töltötték meg, és a kamera jóvoltából hátulról követve máig nem tudni, hogy kik voltak ott. A beszéd elhangzása után velük, a köz számára „arctalan sereggel” kezdődött az elnöki kézfogások sora, amit a Magyar Televízió helyszíni tudósítója – a stúdióból elhangzott kérésre – sem kommentált ténytyszerűen. A hazai népszerűsége mélypontján álló Bush nem a magyar néphez szólt, hanem sajátjaihoz, ezúttal magyar helyszínről. A beszéd 1956 emlékének nyilvános megcsúfolása volt. Természetesen nem esett szó arról, hogy a hallgatás évtizedei után 1990 óta az események elferdítése, tudatos kisajátítása történik. A közpénzen fenntartott, idegen érdeket szolgáló média nem szól a rózsadombi paktum 16. pontjáról, mely szerint „Az 1956-os eseményeket, mint a kommunizmus megjavítását célzó mozgalmat kell beállítani és csak azokat szabad szóhoz juttatni, akik ezt így értelmezik.” A rendezvény zászlódíszét egyenlő arányban adták a magyar és amerikai lobogók, hamis egyenrangúságot hirdetve a világ népei előtt. Bush érkezésének beharangozása az 1956 előtti tisztelgésről szólt, ezt

azonban cáfolta, hogy a beszéd nem a nevezetes 56-os lyukas zászló előtt hangzott el. Amint az elnök és Laura asszony a Kossuth téren sem ennél, hanem a hatalom állíttatta fekete gránit tömbnél koszorúzott.

Bush látogatása pontosan 4 hónappal előzte meg az 56-os szabadságharc 50. évfordulóját. Az elmúlt napokban két nevezetes budapesti megmozdulás érdemelt figyelmet: A Szabadság téren tüntetés volt a frissen aranyozott szovjet emlékmű eltávolításáért, majd a Parlament körül több ezres tömeg formált élőláncot a magyar genocídium ellen, melynek legújabb formájában újabb törvényesített abortusz válik lehetővé. Valószínűleg nincs olyan szemtanú, aki mindhárom eseményen részt vett volna. A tüntetők Bush látogatásának idején természetesen közelébe sem mehettek a Citadellának. Az ország teljes félretájékoztatása pedig úgy valósulhatott meg, hogy a Citadelláról tudósítók az említett tüntetések érdemi részével maradtak adósak. Így formálódik a kettős (hasadt) tudatú Magyarország. A Citadellán sütkérezők kisebbsége áll szemben a másik, az alant látható földönfutók és elnémitottak tömegével. Jelkép értékű is lehetne: „BUSH BUDÁN, PESTEN PIRAMIS”. Mert Bush beszédének idejére már megkezdődött a Dózsa György úton annak a dollárpiramisnak, a köznyelv szerint rozsdatemetőnek az alapozása, amely október 23-án a hivatalos megemlékezést hivatott szolgálni. Mindez több 56-os szervezet és gondolkodó magyarok tiltakozása ellenére történik. Persze csak akkor, ha nem lehet tudatosítani, hogy egy dollárpiramis, a világhatalom jelképe soha nem lehet emlékhely 1956 mártírjainak. Akinak nem volt elég a kettős korláttal körülvett, kamerával figyelt Szabadság téri szovjet emlékmű látványa, az készülhet arra, hogy egy szabadnak és demokratikusnak csúfolt országban immár a Dózsa György úti dollárpiramist is hasonlóképp, akár egy újabb berlini falként kell majd védeni. Bush beszéde a Citadellán és az épülő dollárpiramis Pesten együtt és egyszerre jelképezte azt, hogy Budán és Pesten, az ország keleti és nyugati felén, de távolabb Erdélytől a Felvidékig ugyanazon hatalom építkezik.

KÁDÁR ÖRÖK HAZUGSÁGA

Kádár János élete hazugság volt, halálának körülményeire is hazugság fátyla borul, és ez érvényes utóéletére is. Az elmúlt napok híreivel ellentétben ugyanis sírját nem rongálták meg, vandalizmusra utaló jelekről még az elvhű tudósításokban sem esik szó. A történet hamis tanúi pedig televíziós nyilvánosságot kaptak. Ha az alábbi tények igazak, e sorok írója megpályázza a BRFK által felajánlott kétmillió forintos nyomravezetői díjat.

Visszapergetve az elmúlt napok eseményeit, érdemes újra szemügyre venni a tudósítások képeit. A május másodikán a Kerepesi temetőben történekről Thürmer Gyula így szólt: szétzúzták, meggyalázták és kirabolták Kádár sírját. Már az első tudósítások képein is feltűnt, hogy a síremlék feliratos márványablaja sértetlen, a sír márványkerete is a helyén van, körülötte pedig alig van kiásott föld. A síremlék melletti kavicsos mezőben mindössze annyi homok volt látható, amennyi egy urna eltemetésekor (vagy kihantolásakor) keletkezhet. A tudósításokban mutatott legelső képeken a síremlék valamennyiszer szemben látható, a kiásott sírgödör pedig sehol sem. Szembetűnő, hogy a „gyalázás” ellenére a sír előtti pázsit és körülötte az élő sövény is ép. Aki valaha is volt temetésen, tudhatja, hogy a koporsó lesüllyesztéséhez (vagy kiemeléséhez) milyen tömegű földet kell megmozgatni, ennek itt nyoma sem volt. Különösképp mesébe illő az a rajz, ami egy Blikk tudósításban szerepelt, sejtetve azt, ahogyan az elkövetők leástak a koporsóig. Egy sír kiásása talajtól függően akár két óra, ez csak úgy lehet kétemberes munka, ha felváltva végzik, egyszerre ketten nem dolgoznak a sírgödörben. Függőleges csatornát pedig nem lehet ásni, kell a hely a munkát végzőnek, a lendülettel mozgó lapátnak, különösképp amikor már két méter mélyről kell kihányni a földet. A tudósításokban egyébként sem a tényeken volt a hangsúly, hanem a pártok állásfoglalásain, amint az állítólagos „gyalázás” bejelentése után megnyilatkoztak. Háttérbe szorult az is, hogy a sír teljes megbontása, a márványlapok elszállítása már az ország tudtával történt. A kiemelt koporsó azonban ugyanúgy nem volt látható, mint az elsőnap helyszínén a sírgödör. A tudósítások szerint később megtörtént a test maradványainak eltávolítása, majd a rohamtempóban végzett azonosítás, két napon belül újratemetés, és a síremlék visszahelyezése, sőt friss aranyozással ennek látványos fel-

újítása is. Az egész történet olyan, mintha jól megtervezve, az ország nyilvánossága előtt (a folyamatos médiajelenlét ellenére csak a lényeges a részleteket nem mutatva) zajlott volna a kihantolás és a visszatemetés. Ennek valódi céljáról természetesen nem esett szó, amint hiteles orvosszakértői véleményről sem. Mindez miért? Az egyik lehetséges véglát a botrány- és sajnálatkeltés, ami közvetve pártérdek. A másik, valószínűbb magyarázat az indulat gerjesztése, felbujtás a nemzeti érzelmek lejáratására, ürügy provokálására, mindenfajta ellenőrzésnek és szigorításnak a megalapozására.

A történetek kapcsán kellő magyarázattal kellene a köztudatba beépíteni azokat a sorokat, amelyek Kádár sírján aranyozott betűkkel fénylenek:

OTT VOLTAM, AHOL LENNEM KELLETT,
AZT TETTEM, AMIT TENNEM KELLETT.

Ha e sorok azt jelentik, hogy Kádár ott volt, ahova küldték és azt tette, amit parancsoltak neki, a felirat helytálló. A történelem ismeretében e szavak a hazaárulás bizonyítékai, és csak népbutítással magyarázható az olyan értelmezés, hogy „azt tettem, amit megkövetelt a haza”. A tudatlanság következő szintje, aki nem tudja, hogy Kádár azon a napon halt meg, amikor megszületett a felmentő ítélet Nagy Imre ártatlanul történt kivégzéséről. Ez nem véletlen egybeesés, netán isteni csoda. Az a rendszer (háttérhatalom), amelyik Kádárból vezért csinált, majd vele Nagy Imrét kivégeztette, 1989-ben Nagy Imre rehabilitálásával arról is döntött, hogy Kádárnak mennie kell – az életből is. A sírversnek nem nevezhető fenti sorok alatt pedig a Kádár János Baráti Kör felirat áll. Jelen társadalmi rendszerünk megbocsáthatatlan bűne, hogy a történelmi tények liberális átértelmezésével működésüket engedélyezi. Sőt: a kör tagjai még tiltott önkényuralmi jelképet, ötágú vörös csillagot formázó koszorút is tehetnek Kádár sírjára. E síremlék ugyanúgy volt már támadás célpontja, mint Rákosi urnafülkéje a Farkasréten. Az utóbbiból azonban okult a temető vezetése és Rákosi névfeliratát eltávolíttatta. Kádár sírja a Nemzeti Panteonban a magyarság tűrőképességének (vagy tudatlanságának) mércéje. Ha Kádár nevével baráti kör is működhet, akkor nem tiltható meg egy Rákosi Mátyás Baráti Társaság megalakulása sem. Kádár személye szervesen illeszkedik a Rákositól Gyurcsányig tevékenykedő bábfigurák közé, időben pedig fél évszázados az út hazugságtól hazugságig.

Társaságok titkai

Titkos társulatok alakultak az Isten tagadására, a tekintély lerombolására.

Titkos társulatok alakultak a fajok elhomályosítására, az egyéni képesség megakadályozására.

Csontváry

A XXI. SZÁZAD VILÁGRENGETŐ HAZUGSÁGAI

2001. szeptember 11-e a modern időszámítás legújabb, csinált dátuma. Az esemény, amely megrengette a világot... egy évszázada írták csaknem ugyanezt egy másik sorsfordító dátumról, a Nagy Októberi Szocialista Forradalomról. Világtörténelmi hazugságok vonultak be a tudományosnak nevezett történetírásba. A módszer lényege: a lehető legnagyobb hazugsággal bevetni a közvéleményt, világméretű lerohanást csinálni valamennyi médiacsatornán. A közvélemény manipulálásának bevált eszköze, ami után a cáfolatok megjelenése a tudatformálásban már tizedrangú. New Yorkban az egykori ikertornyok helyszíne mára turistacsalogató látvánnyá vált anélkül, hogy a látogatók többsége ismerné az események valós hátterét. A terrortámadás cáfolatául elég ismételtlen megnézni a videofelvételeket, melyen az önmagukba omló toronyházakon a füstfelhőben is pontosan kivehetők azok a szintenkénti robbantásos pontok, melyek a legnagyobb titokban és legnagyobb technika-mérnöki pontossággal voltak megtervezve és beépítve. Viszsaemlékezve az első napi tudósításokra, a világ majd minden országában készenlétben álltak a tudományos elemzők és politológusok, akik azonnal magyarázták az eseményeket. Így állt a tudomány és technika a politológia, illetve egy titkos világhatalom szolgálatában.

Kádár Jánosnak sem élete, sem halála, de legfőképp csontjainak kihantolása nem világtörténelmi jelentőségű, mégis pontosan beleilleszthető annak rendszerébe. Az egykori pártfőtitkár földi maradványainak kihantolása és az arról szóló május 2-i tudósítás módszerében teljesen azonos a Világkereskedelmi Központ körül történtekkel. Mindkettő a nyilvánosságra hozott képekből volt megfejthető. A földi maradványok visszatemetése napokon belül megtörtént, az ezt követő szenzációk sorában pedig hamarosan előtérbe került egy budai bankrablás, majd a Múzeum körúti rendőri nemi erőszak, rendőri dicséretes majd leváltások stb. A szenzációra éhes médiának volt miben válogatni anélkül, hogy a tettesek kézre kerültek volna. Így szorult hamarosan háttérbe a Kerepesi temetőben történt sírmegnyitás rémtörténete. A tényszerű tájékoztatáshoz hozzátartozik még, hogy ez időben Budapesten volt egy szabadkőműves konferencia is. A titkos társaságok a lényeges adatokat nem szokták nyilvánosságra hozni, de joggal feltételezhető, hogy egy ilyen társaság megrendelésére történt a Kádár sír kibontása.

Ha ebben a napnak is van jelentősége, tudni kell, hogy május 2-a bahái nemzeti ünnep. De van olyan titkos társaság is, amely éppen a Koponya és Csontok Rendje nevet viseli. A Skull and Bones tagjai között van az amerikai elnök, Bush családja is. Kádár koponyája mellett korábban (1983-ban) Tisza István koponyáját is ellopták a családi kriptából az azóta is ismeretlen tettesek. A keresztény ember számára visszatérítő titkos társasági rituálék része a csontok és bálványok imádása. Így nem lehetetlen, hogy a fentiek csontjai is ilyen célt szolgáltak. Mindez csak feltételezés és lehet, hogy Kádár koponyája éppen Gyurcsánynak „a nemzet színészének” kellett egy új szerep eljátszásához. E körülmények ismeretében nincs csodálkoznivaló azon, ha sem a feltört csontok, sem a sírablók nem kerülnek kézre.

Az igazi titkok mindig rejtve maradnak, akkor is, ha a fenti társaságok a teljes nyilvánosságukat hirdetik. Olyan ez, mint a politika, közélet és a magyar gazdaság átláthatósága. Az üvegzséb párja az üvegekoporsó lehetne.

A ZSIDÓ EURÓPA

A zsidó Európa kulturális kalauza címmel figyelemre méltó könyv jelent meg 2002-ben franciául, majd 2004-ben ugyanez angol fordításban (The Cultural Guide to Jewish Europe, Éditions du Seuil/Fondation Jacques et Jacqueline Lévy-Willard ISBN 2 02 061211 9). Az idézett adatok az utóbbiból származnak, tehát a közelmúltból, így adatai naprakésznek tekinthetők. Újságírók és történészek tizenhat tagú csapata szerkesztette, akik a zsidó kultúra ismert kincsei mellett felhívták a figyelmet azokra is, amelyek más útikönyvekből hiányoznak, művük tehát hiánypótló.

A bevezető mottója:

„A legnagyobb veszély nem az, ha feledjük azt, ami a múltban megtörtént, hanem a lényegnek a felejtése, hogyan is történt.” Az idézet Yosif Hayim Yerushalmi-tól származik, aki a Zakhor (Emlékezz) című kulcsfontosságú zsidó történetírás szerzője. Már az ajánlásban is említésre kerül, hogy e könyvet nem lehetett volna megírni még tíz évvel ezelőtt sem. Ma viszont olyan erejű a zsidó Európa megújulása, hogy számos kiadvány születik, új múzeumok nyílnak, hogy beszéljenek arról a világról, amit a Soah söpört el. Ez a megújulás különösen nagy mértékű Berlinben. Megjegyzendő, hogy Németország a II. világháború után Amerikától jelentős Marshall segélyt kapott, most pedig az EU keretein belül hasonlóképp kiemelt támogatást az ország újraegyesítése utáni fejlesztéshez. A könyv is szól az Amerikából jövő kezdeményezésekről, segítségről, sőt rabbikról, akik igyekeznek visszaállítani azt falusi és városi zsidó jelenlétet, melyek egykor haszidista központok voltak. Tehát a Marshall segélytől napjainkig, az EU keretein belül is zsidó segélyosztásról van szó. Milyen Európáról szól a könyv? Természetesen nem a keresztényről, így nem is a keresztény határokról. A zsidó Európa az Atlanti óceántól az Uralig terjed, tehát beleértve a mai Oroszországot és Ukrajnát, ahol a fél milliós zsidó közösség nagyságra második Franciaország után. De megjelenik a könyvben Törökország, legalábbis Isztambul európai része. Ha visszatérünk arra a gondolatra, hogy e könyv nem jelenhetett volna meg tíz évvel ezelőtt, akkor most az adatokból az is kiolvasható, hogy a zsidó Európai fentebb említett határai azonosak az Európai Unió tervezett végpontjaival is, tehát mindkettő zsidó érdekeltségű. Ezért nem lesz benne a kereszténység soha vezérlő

eszmeként az európai alkotmányban. Nemrég született döntés arról is, hogy az Európai Unió egyik kulturális fővárosa éppen Isztambul lesz, így joggal hozzátéhető, hogy a zsidó Európáé. És épp emiatt nem kellene például Debrecennek nagyon törnie magát ezért a zsidó fővárosságért, feltéve ha tényleg magyarságát kívánja megőrizni. Ami a könyv adatait illeti, természetesen a II. világháborús zsidó áldozatok 6 milliós száma megfelel a mai hivatalos, kanonizált adatoknak. Ami Magyarországot illeti: a könyv beosztásában sajátos hármas tájegységet jelöl meg, úgy mint Budapest és Észak-Nyugat-Magyarország, a Kárpátok nyúlványai és Dél-Magyarország. A leírt városok pedig: Budapest, Győr, Sopron, Tokaj, Mád, Sátoraljaújhely, Kecskemét és Szeged. A kiemelések tehát nem azonosak azzal, ami a már említett zsidó-szlovák kiadású európai uniós térképen szerepelnek. A könyvben van fontosabb mondandó is, nevezetesen történetírása 1700 évesre teszi a zsidó jelenlétet a Kárpát-medencében. Igazi virágzásukat II. József türelmi rendelete után, majd a további Habsburg összefonódások idején érték el. A XX. századi világháborúk között pl. Budapesten az anyagi javakat már 40 %-ban birtokolták, noha részarányuk a lakosságban csak 6% volt. Az idézett adatok szerint a háború alatt 600 000 magyar zsidót deportáltak. Bár a könyv összefoglalóan egyértelműen a magyarországi zsidó reneszánszról ír, említ egy mondatot Fejtő Ferenc újság- és történetírótól származóan, hogy a magyar társadalom még nem egyenlítette ki igazán a történelmi tartozását. „A nemzet nevében még senki nem fejezte ki a korábbi eseményektől való teljes elhatárolódását, nem ismerte be az ország szegényét és bűnrészességét – és szerinte meglepő módon a történelmi könyvek is meglehetősen langyosak e témában.” Ha langyosságról lehet beszélni, akkor a jelen köztársasági elnök az, csaknem minden, a nemzetre vonatkozó sorskérdésben. Fejtő Ferenc fentebbi sorai pedig úgy csapják arcul a magyarságot, hogy illő lenne ez ellen nemzetközi fórumon tiltakozni. Visszatérve a könyv címére: Kulturális kalauz, miként kerülhetett ebbe olyan politikai vélemény, hogy Fejtő Ferencnek elég-e már a bocsánatkérés? Fejtő Párizsban él, és onnan üzenet vissza. Nincs a könyvben még egy más országbeli példa, hogy külföldön élő polgára hasonlóképp nyilatkozna saját (vagy volt) hazájáról.

2007. májusának eseménye, hogy Gyurcsány Ferenc Zéró tolerancia kiáltványát valamennyi parlamenti és magyar európai parlamenti képviselő aláírta. Senkinek nem jutott eszébe számonkérni, hogy a minisz-

terelnök mi jogon (és mihez) gyűjt aláírást a Parlamentben. A képviselőháznak ugyanis megvannak a szabályai, ami vonatkozik a javaslatok benyújtására, megvitatására stb. A Zéró tolerancia cím kezdőbetűnek másik olvasata Zsidó talpnyalás, ennek alátámasztására álljon itt a teljes szövege:

„A szavak és a tettek erőszakot szülhetnek, de példát is mutathatnak. Tudjuk jól, hogy eddigi történelmünk legembertelenebb, legelvetemültebb tettét, a holokausztot az antiszemitizmus és a rasszizmus gyáva-ságban és önzésben fogant gondolatai, illetve szavai készítették elő.

Ezért figyelmeztetünk a beszélők felelősségére, mint ahogyan figyelmeztetünk a csendben maradók, az elfordulók felelősségére is. Hiszen a holokauszt nemcsak az áldozatokra emlékeztet, hanem a gyilkosok mellett a felbujtókra és a passzív szemlélőkre is.

Éppen ezért a zéró tolerancia elvét hirdetjük meg mindazokkal szemben, akik gondolataikkal, szavaikkal és cselekedetekkel kirekesztenek, gyűlöletet szítanak, és akik vallási, faji, származási vagy nemi alapon különbséget tesznek ember és ember, magyar és magyar között.

Nem vállalunk közösséget szélsőséges egyénekkel és csoportokkal. Elhatárolódunk az antiszemita és rasszista megnyilvánulások minden formájától. Semmilyen formában nem támogatjuk azokat, akik erősítik a gyűlöletkeltést, a kirekesztést és a bűnbakkereső agressziót.

Megértve a holokauszt mindannyiunkat érintő förtelmes és feldolgozhatatlan tragédiáját, így kell cselekednünk.

És ezt ajánljuk példának valamennyi honfitársunknak, valamennyi tisztességes embernek.”

Az a Gyurcsány figyelmeztet a beszélők felelősségére, aki épp épp egy éve elhíresült őszödi beszédében elszólta magát. A gyűlöletkeltéssel és kirekesztéssel foglalkozó kiáltvány a nyilvánosság számára a zsidók félelemérzetének kivetítése. A gyilkos beszél a gyilkosságról, a bűnös a bűneiről, a féltő a félelméről. A kifosztott, kizsákmányolt, fegyvertelen magyarság számára ennek a megértése adja a megoldást. Az resz-kessen, akinek van takargatnivalója. A kiút annak a felismerése, hogy nincs zsidó-keresztény. A másság azt jelenti, hogy más a zsidó és más a keresztény. E gondolatok jegyében értékelendő e könyv borítójának képe. A címlapon a legbékésebb, természetességével az egyik legszebb

magyar temető, a szatmárcsekei, Kölcsey sírjával. A párja pedig a hátoldalon a zsidó gondolatvilág márványba vésésével: Borzadjatok, irtózatok!

Kölcseyről szólni azért is időszerű, mert ő csaknem két évszázada le tudott mondani képviselőségéről. A mai magyar parlamentben ilyen eset a példa erejével hatna. Ha lenne olyan képviselő, aki nyíltan megvallaná: nem vagyok zsidó és nincs kapcsolatom a nemzetközi zsidósággal. Lemondása, önmaga „kirekesztése” esetén aligha lenne vádolható gyűlöletkeltéssel. Vagy egyéb indítványt is tehetne, például a parlamentben divatos szellemi üresjárat helyett (de népszavazásra is) időszerű kérdés feltevését indítványozhatná:

1. Megtörtént-e már a zsidóság igényeinek megfelelő teljes kárpótlás?

2. Kell-e még több holokauszt emléknap és emlékmű?

„Miért kötötte határokhoz az Isteni bölcsélet ezen a világon mindent, ami fajtulajdonságot jelent?

Fajtalan nemzetközösséget, fajtalan közös szerelmet nem ismer el a természet.

Ti, hibás emberek, nem elég, hogy a sarlatánok útjaink eltévedtetek, hanem az isteni természettel szemben támadásba mentetek.

Ti nem voltatok megelégedve az egészséges tiszta levegővel, megrontottátok füsttel, bűzzel, ti nem voltatok megelégedve a legjobb forrásvízzel, teli tettétek magatokat különféle szesszel, tinektek hiába sütött a nap – ti nem vettétek észre, tielőttek hiába zúgnak a patakok, rohannak a folyók, megtermékenyíteni őket, ti nem voltatok arra valók. Ezek a hibák, melyek általánosan feltűnnek a világlátott egyén szemében, lehetetlen, hogy uralkodjanak a természetben. Éppen azért, mert az Isteni természet ezeket nem tűri, az emberi nem fajtulajdonságát elveszti. Fajtulajdonság nélkül a család nem fejleszthető, fejlesztés nélkül az élet ezen a földön nem folytatható.”

Csontváry

**NAGY ATTILA ÍRÁSAINAK JEGYZÉKE,
A MEGJELENÉS FORDÍTOTT IDŐRENDJÉBEN:**

20. Kölcsey halála... és a zsidók honfoglalása (Uro-path, 2007) 1480 Ft
ISBN 978 963 86561 8 2

19. Ellenforradalmi kiskaté (Uro-path, 2006) 350 Ft
ISBN 963 87381 0 3
Ha 1956-ban forradalom volt, Kádár munkás-paraszt kormányát kell ellenforradalminak átminősíteni. Összefoglaló a 2006-os októberi eseményekről.

18. Boldog emlékü Debrecen (Uro-path, 2006) 4500 Ft,
ISBN 963 86561 7 4
Történelmi képeslapok és képek Csokonai korától napjainkig.

17. Tények 2000 – minikönyv (Uro-path, 2005) 700 Ft
ISBN 963 86561 6 6
A korábbi Tények terítéken c. könyv mini változata.

16. Zsidó élettér, zsidó hazugságok (Uro-path, 2005) 980 Ft
ISBN 963 86561 5 8
Amit a magyar politikai pártok kiszolgálnak.

15. Kóser komédia (Uro-path, 2004) 700 Ft
ISBN 963 86561 3 1
A debreceni építkezések háttere és legújabb krónikája

14. Churchill Budapesten (Uro-path, 2004) 200 Ft
ISBN 963 86561 1 5
Összefoglaló füzet arról, hogyan lehet Budapestből új Jeruzsálem. Pedig Churchillnek Budapesten, Orbánnak Debrecenben és a nemzetközi zsidóságnak a magyar parlamentben semmi keresnivalója nincs.

13. Milyen volt Debrecen 1927-ben? (Uro-path, 2004) 1960 Ft
ISBN 963 86561 0 7
Pálffy József Debreceni kalauzának reprint kiadása, Dr. Nagy Attila előszavával)
12. Alattomos agymosás (Uro-path, 2004) 700 Ft
ISBN 963 214 500 3
Kelet-Európában Habsburg alapokon, kommunista háttérrel cionista unió formálódik. A médiadiktatúra és a szabadkőművesség diadala.
11. EUROCIONIZMUS (Uro-path, 2003) 700 Ft
ISBN 963 214 012 5
E címszó még hiányzik az értelmező szótárakból, miközben a cionista érdekérvényesítés gátlástalanul munkálkodik Európában.
10. Az EURO-birodalmi sas karmaiban (Uro-path, 2003) 700 Ft
ISBN 963 206 869 6
Az Európai Unió csatlakoztatás előtt megjelent írás a népszavazás elhallgatott kérdéséről, hogy akart-e Magyarország egy zsákba-macska-szerződés szerint a szabadkőműves Nyugat-Európához csatlakozni.
9. Kék-sárga szövetség (Uro-path, 2002) 200 Ft
ISBN 963 204 6900
2002-ben két választás volt Magyarországon, mindkettő az uniós (kék-sárga) érdekek szolgálatában. A gondolkodás egységesítése a valós tájékoztatás mellőzésével történt.
8. Bencze T., Nagy A.: Üdvözlét a régi Debrecenből - Greetings from the old Debrecen (Uro-path, 2002) 2200 Ft
ISBN 963 202 888 0 (második kiadás)
Várostarténet a szerzők gyűjteményéből származó régi képeslapok bemutatásával.

7. Sötétké választás – nemzetiszín árulás (Uro-path, 2002) 980 Ft
ISBN 963 202 491 5
A 2002-es országgyűlési választás párja lehet az 1947-es halványkék cédulának, mert a tömegek megtévesztése mindig a kor technikai színvonalán, egykor cédulával, most pedig számítógéppel történhetett.
6. Nemzetiszín EURO-lógia (Uro-path, 2002) 980 Ft
ISBN 963 00 9357 X
Magyar nemzeti színekbe bújtatott idegen jelképek alatt a nemzetközi szabadkőművesség építi az eurokonform országimázst. A tények ismerete a gondolkodó emberek euroszepticismusát alapozza meg.
5. Lopakodó szabadkőművesség (Uro-path, 2001) 980 Ft
ISBN 963 00 6200 3
A debreceni látványberuházások csúcsa, hogy a debreceni Kosuth téren, a Nagytemplom előtt dollárpiramis formálódott. A teret Orbán avatta, ahol Lagzi Lajcsi is dáridózott.
4. Tények terítéken (Uro-path, 2000) 500 Ft
ISBN 963 00 3339 9
A cívissváros Trianonja, az óváros és a Nagyerdő gátlástalan pusztításával, amit azonban városfejlesztésnek és természetvédelemnek csúfolnak.
3. A láthatatlan Debrecen (Uro-path, 1999, 2002) 980 Ft
ISBN 963 00 8954 8 (harmadik kiadás)
A cívissvárosban egykor a Szózat és a Himnusz költője is lakott, házaik ma láthatatlanok, Vörösmarty emléket csak tábla jelöli, Kölcsey házára még ennyi sem utal, mert Lenin szobor állt a helyén. Ma ugyanitt a nyugati üzletvilág érdekeit szolgáló kongresszusi központ van.

2. A létrontás dicsérete (Uropath, 1999) 300 Ft
ISBN 963 03 6941 9
Kisváros a „huniglobalizációban”, ahol dicsőítő sajtókampány mellett zajlik a hagyomány- és értékrombolás.
1. Hogyan építkezget a DOTE? (értsd: Debreceni Orvostudományi Egyetem) (Uropath, 1997) (Püski, 1998) 980 Ft
ISBN 963 9040 74 6
A szerző első könyve, mely közéleti botrányt kavart. Ennek következménye lett, hogy íróját a könyv megjelenése után azonnal elbocsátották egyetemi állásából, mivel az indoklás szerint az egyetemi rossz hírét keltette. Az igazmondás beismerése a mai napig várat magára.